BARÇA

Revista Oficial FC Barcelona · Octubre 2005 Núm. 17 · 3 Euros



www.fcbarcelona.com

PASSIÓ PEL BARÇA

PASSAT, PRESENT I FUTUR DE LES PENYES BARCELONISTES

Una idea guanyadora
Desvetllem el concepte futbolístic que aplica l'equip campió de lliga

Fabián Estapé
Parlem amb el prestigiós economista i exdirectiu del club

Crits (i gols) a la paret
Juli Capella, expresident del FAD, analitza l'evolució dels cartells del Barça



OCTUBRE DEL 2005

Edita: Futbol Club Barcelona
Av. d'Arístides Maillol s/n - 08028 Barcelona
Tlf. 9021899 00 - Fax 934112210
Direcció electrònica: revista@club.fcbarcelona.com

Director: Jordi Badia

Subdirectors: Antoni Aira, Eduard Pujol i Toni Ruiz

Redactor en Cap: David Saura

Redactors: Andrea Balducci, Oriol Bonsoms, Carles Cascante, Xavier Catalán, Cristina Collado, Vanessa Forns, Gustau Galvache, José Manuel Lázaro, Sergi Nogueras, Francesc Orenes, Maria Rozalén, Josep Miquel Terés i Manel Tomàs

Col·laboradors: Carles Capdevila i Juli Capella

Disseny i Infografia: Grupo ADI

Fotografia: Àlex Garcia, Bevenrain, Centre de Documentació Barcelonista, Albert Prat, Seguí, Rogeli Serra

Publicitat: FC Barcelona
Departament Comercial i de Màrqueting
Telf. 934963672

Impressió: Rotocayfo Quebecor

Dipòsit Legal: B-40053-02.

La publicació no es responsabilitza de les opinions expressades en les col·laboracions externes.

La redacció d'aquest número s'ha tancat el 29 de setembre del 2005.

Obligats a un procés de reflexió constant

Les penyes barcelonistes, la fortalesa del moviment, és un dels trets distintius del FC Barcelona. Les penyes enfonsen les seves arrels a començament dels anys cinquanta, amb la Peña Azulgrana -la primera de què se'n té constància documental- i la Penya Solera com a grans impulsores del fenomen. I el seu creixement ha estat constant, fins a les 1.700 penyes censades actualment -gairebé 1.250 de les quals són plenament actives-, amb un paral·lelisme clar respecte el vigor del club i els èxits de l'equip. En aquest sentit, es pot dir que la història del fet penyístic és una història en petit del club. El creixement que hi ha hagut en aquest darrer any, per exemple, amb 87 penyes barcelonistes creades durant la temporada 2004/2005, que han trencat un cert estancament detectat els darrers anys, reflecteixen el bon moment de la institució.

La insistència en un creixement d'aquesta índole obliga al FC Barcelona a repensar constantment el fenomen. L'actual Junta Directiva va iniciar amb el seu mandat un procés de reordenació del cens de penyes barcelonistes. Saber qui eren i quants eren era bàsic per poder decidir cap on havia d'anar el món penyístic i fins a on s'havia de dur la implicació i la relació mútua. Tenint present, és clar, que en cap cas es tractava d'un procés d'intervenció. Les penyes són entitats privades i autònomes, però és evident que la magnitud del moviment requeria una ordenació i una posada al dia de la vinculació jurídica de les penyes amb el club.

Als anys cinquanta, les penyes barcelonistes tenien una clara raó de ser. Situades majoritàriament a la ciutat de Barcelona, eren bàsicament un punt de trobada d'un grup d'aficionats abans i després dels partits, sovint amb molts dels jugadors del primer equip. El pas del temps va dur noves necessitats, fins al punt que es pot arribar a dir que cada penya naixia i neix com a resposta a les demandes d'un grup d'aficionats, fossin de transport col·lectiu o fossin de lleure o per veure plegats per televisió el partit del diumenge des de molts quilòmetres de distància.

Les penyes barcelonistes, els seus penyistes, són un actiu del club que la Junta Directiva ha de saber comprendre i engrescar. Compleixen una funció determinada, la que més beneficia als seus associats i en cada cas en pot ser una de molt diferent. Però més enllà d'aquesta funció primigènia, per la qual ha estat creada i que és la seva primera raó de ser, poden ser també delegacions del FC Barcelona al seu territori respectiu. I és probable que aquest sigui l'aspecte pel qual cal treballar més, on encara més es pot aprofundir més el vincle entre club i penya.

En els darrers anys, el club i les penyes han fet una bona part del camí. S'ha ordenat el moviment i s'ha regularitzat la vinculació de les penyes amb el club. Ara cal insistir en la feina d'omplir de contingut el moviment penyístic i desenvolupar-ne totes les seves potencialitats. La Trobada Mundial de Penyes i el Congrés de Penyes que es va fer a Còrdova el primer cap de setmana de setembre ha servit per posar de manifest aquesta doble realitat: tot el que s'ha fet, que és molt, però també tot el que encara queda per fer, que també és molt ■



FECSA ENDESA I EL BARÇA, MÉS UNITS QUE MAI.
Fecsa Endesa i la nova tarifa Barça. Una oferta exclusiva per als nostres socis. Gaudeixi d'increïbles descomptes en llum i gas sense haver de fer cap canvi en la instal·lació. I, a més, Servei de Reparacions Urgents 24 hores gratis.
fecsa endesa
Per tu, milers de nosaltres
Nova Tarifa BARÇA LLUM i GAS
15% d'estalvi en terme fix en gas
7% d'estalvi* en gas
2'50% d'estalvi en llum
Proveïdor Oficial FC Barcelona
FCB
Truca ara al 900 84 28 84,
estarem encantats d'atendre't.
* 5% de descompte contractant només el gas.

SUMARI

MÉS QUE UN CLUB

EL CLUB DIA A DIA

UN CLUB AMB HISTÒRIA

SERVEIS BARÇA

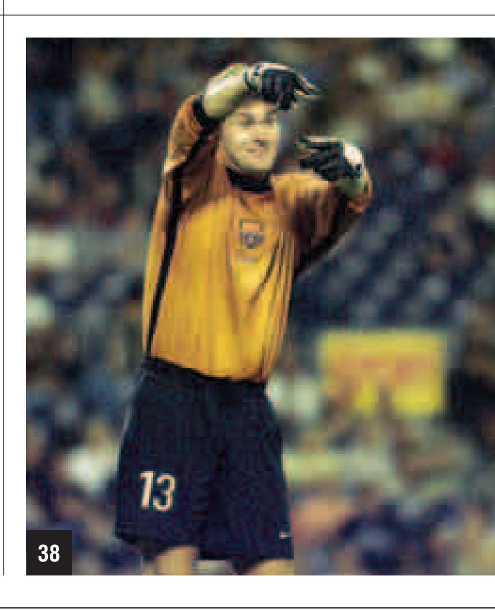


14


18


24

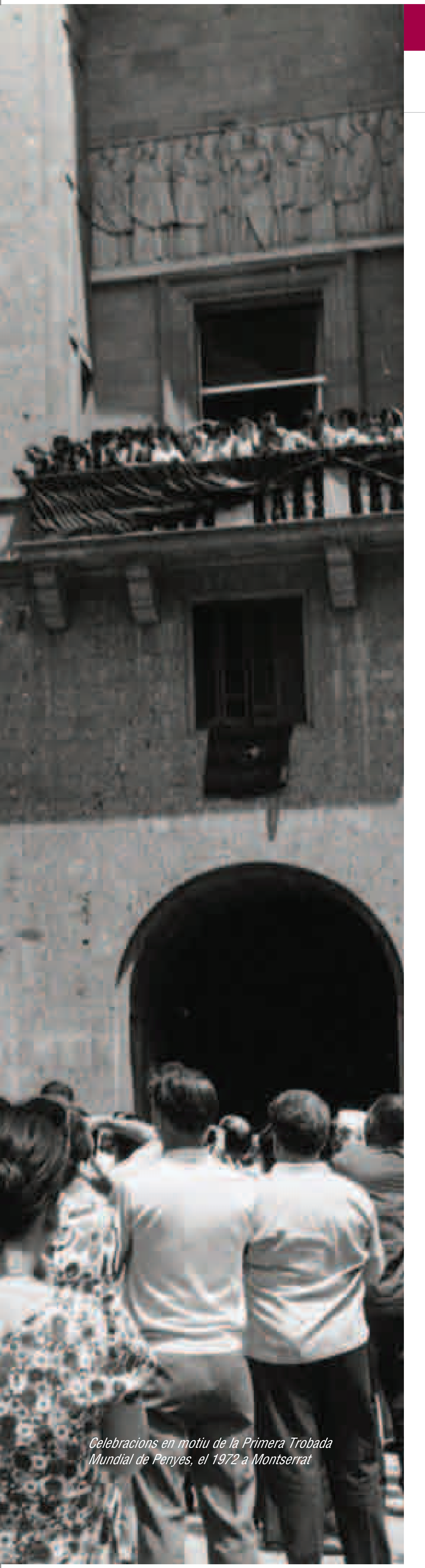

46



38






Celebracions en motiu de la Primera Trobada Mundial de Penyes, el 1972 a Montserrat

LES ARRELS D'UN ENAMORAMENT

Enguany s'ha celebrat la 29a Trobada Mundial de Penyes Barcelonistes. Tot un èxit, molt especialment gràcies als seus principals protagonistes: els penyistes. Molts d'ells comparteixen aquesta jornada des de fa anys i això explica la importància d'un moviment associatiu que té les seves arrels molt lluny.

TEXT: Antoni Aira | FOTOS: CDB / JM Garriga / Albert Prat

Estendards, banderes i seguidors disposats a aixecar l'ànim davant les dificultats i a celebrar com ningú els grans moments. Durant molts anys, al Camp Nou i allà on jugui l'equip, els penyistes han estat això i molt més. Són els incondicionals. Els qui segueixen l'equip arreu, malgrat les distàncies. Més que simpatitzants, són veritables militants d'un club i d'uns colors que els enamoren.

Fa dècades que les penyes donen un suport clau al Barça que va més enllà de l'animació esportiva. Actualment hi ha penyes als cinc continents, però el seu origen va ser Catalunya i més concretament la Barcelona dels anys 50.

Societat civil

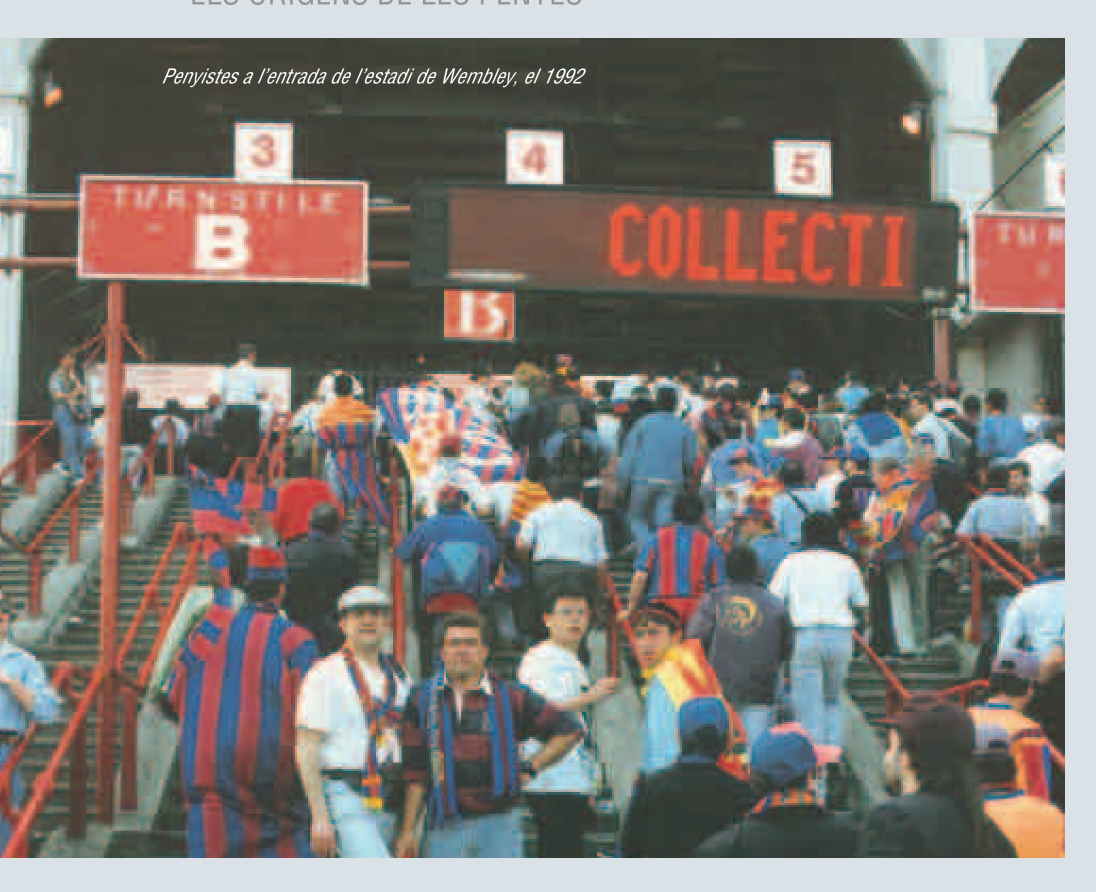
Les penyes van néixer de la societat civil catalana, un dels actors clau del país, sense el qual la nostra cultura i el nostre sentiment de pertinença no haguessin sobreviscut al pas del temps. Les penyes van néixer com a organitzacions arrelades a la seva localitat. I com a entitats esportives, però també cíviques i culturals, van començar desenvolupant activitats socials i esportives pròpies. Els seus membres volien implicar-se en l'activitat del club i van esdevenir exemple del sentiment barcelonista. No debades, les penyes van ser una peça clau en la construcció del Camp Nou i en les seves diverses ampliacions.

Tal i com apunta Toni Strubell, autor del llibre *Les Penyes Barcelonistes*, "Joan Gamper era un perfecte exemple de l'sportman social de l'època, interessat en crear un ambient social propici a l'esport participatiu. Des d'un inici, les seves directives van mirar d'eixamplar la base social del futbol. Una massa social, doncs, aniria manifestant-se i prenent forma al voltant del FC Barcelona". Així va néixer l'afició del Barça. L'assistència als partits de l'equip anava incrementant-se progressivament i aquesta seria la base del barcelonisme que en part també donaria pas a les penyes.

El món del futbol no va viure d'esquena als esdeveniments socials i polítics que van marcar l'època en què va néixer el FC Barcelona. Des dels seus inicis, el futbol al nostre país va associar-se estretament amb els sectors catalanistes i democràtics. Així va ser com els anys 20 van aparèixer les primeres entitats populars creades al voltant del barcelonisme. Clubs populars o tertúlies barcelonistes que serien l'antecedent més immediat de les penyes.

Les primeres van néixer com a agrupacions locals, inicialment centrades a Barcelona i rodalies, com a vehicles vertebradors del barcelonisme social. Pocs anys després d'una guerra que es va acarnissar amb Catalunya, amb el franquisme del primers anys, naixia també al voltant de l'esport la necessitat de reivindicar-nos i de tirar endavant malgrat tot.

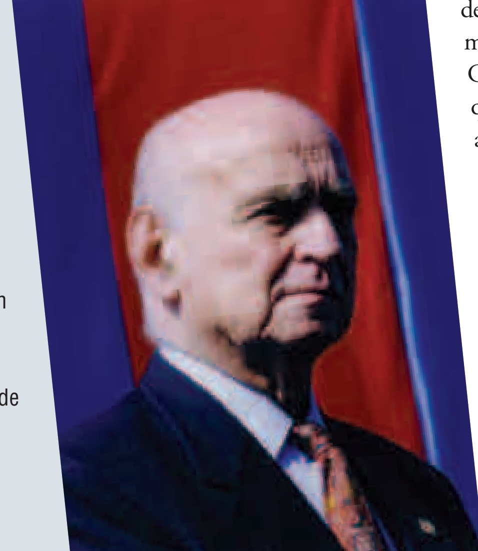
La Penya Blaugrana, la Solera, el Círculo Barcelonista, la Gran Penya Barcelonista o la Penya Cinc Copes van ser algunes de les primeres d'una llarga llista que n'ha agafat el relleu i que s'ha fet als nous temps. Segons el sociòleg Salvador Cardús: "El fenomen associatiu al voltant del Barça s'ha anat adaptant i ho seguirà fent. Els avenços tecnològics aporten comoditat i certes incògnites, però sempre hi haurà gent que necessitarà del contacte amb el grup, així com sentir-se part d'un col·lectiu amb el qual vol compartir el seu temps. Les penyes són això, sobretot per als qui es troben lluny de casa, perquè comparteixen l'adhesió a un mateix equip en un entorn no favorable. Però també per als que viuen Catalunya i volen compartir una sèrie de valors que són intrínsecs en el barcelonisme. Perquè per a nosaltres el sentiment de pertinença a un grup és molt important".



Penyistes a l'entrada de l'estadi de Wembley, el 1992

Els 70, els 80 i el *boom* dels 90

Els diferents pics de creixement del fenomen de les penyes venen donats per diferents motius, la majoria d'ells esportius. Als 70, l'arribada de Johan Cruyff va ser un revulsiu important. Però va ser, sens dubte, la final de Basilea el fenomen que va donar lloc a la creació de moltes penyes barcelonistes, especialment a Catalunya.
Als 80 van ser importants fets com l'arribada de Bernd Schuster o Diego Armando Maradona, la lliga aconseguida per l'equip de Terry Venables i les primeres Recopes d'Europa. Als 90, el gran origen que justifica el boom que les penyes van experimentar durant la darrera dècada del segle XX va ser tot un equip, el Dream Team, i especialment la Copa d'Europa aconseguida l'any 1992. Tot plegat, sumat a la tasca dinamitzadora i vertebradora de les Trobades, que a partir del 1981 van compartir protagonisme en el món associatiu blaugrana amb els Congressos de Penyes. Una feina que, segons apunten la immensa majoria dels penyistes, deu el seu principal impuls al qui va ser durant anys el principal responsable del món penyístic, Nicolau Casaus.
El Barça triomfant del Dream Team, doncs, va ser l'origen del darrer gran creixement de les penyes del FC Barcelona. La irregularitat esportiva dels 70 i 80 va trencar-se a partir de la consecució de la Recopa de 1989 i, sobretot, a partir de la primera Lliga dels anys 90. I així com havia passat els anys 50 amb els èxits de l'equip de Kubala, els 90 van demanar una nova ampliació de l'estadi. La del 1982, en motiu del Mundial, s'havia quedat petita. Els èxits del Dream Team creaven afició i noves penyes, i això demanava un estadi més gran. Les penyes tornarien a ser peça clau en l'ampliació, ja que van realitzar una formidable tasca de captació de socis que va fer que el FC Barcelona veiés gairebé duplicada la seva massa social, passant de 60.000 a 108.000 socis, amb noves penyes arreu del món.
Els anys 90 van començar a obrir el fenomen Barça fora de les nostres fronteres, estenent-se als cinc continents. Llavors es van obrir les portes de l'Orient per al Barça. Cap a l'any 1991 la febre blaugrana va arribar fins a la Xina, amb la Penya Blaugrana la Gran Muralla de la Xina, així com també es van obrir associacions culés a Hong Kong i al Japó.
I és que a més de catalanista, el Barça és un fenomen que ha transcendit les nostres fronteres i ha arrelat profundament a nivell mundial. És per això que arreu hi ha penyes que s'identifiquen amb el barcelonisme.
Alguns dels seus noms ens fan una idea de la seva diversitat, amb penyes com l'Euskobarça, la Guanches del Barça, a les Canàries, o la En un momento dado de Leiden, a Holanda. El Barça com a comunió de cultures.





LES PRIMERES PENYES DEL BARÇA

La Penya Blaugrana, Peña Azulgrana a l'època per raons òbvies del context polític, es pot considerar com la primera penya barcelonista, tal i com les entenem avui. Així ho apunten els papers oficials de la penya. Si bé va ser constituïda oficialment el 12 d'octubre de 1950, ja havia començat les seves activitats a mitjans dels 40, amb un grup d'amics de Barcelona que es reunien durant la setmana, primer a la Via Laietana, per passar a fer-ho després al Passatge Méndez Vigo, on el Barça hi tenia les oficines.
La mítica Penya Solera es va fundar abans que la Blaugrana, però no explícitament com a penya barcelonista, sinó com a penya esportiva, ja que d'ella en formaven part directius, jugadors i afeccionats del FC Barcelona, del RCE Espanyol, del Sabadell i del Gimnàstic de Tarragona. Tal i com apunta l'ex jugador Gustau Biosca, que en va formar part, no va ser fins al 1950 que va néixer la PB Solera. Per tant, pràcticament, estaríem davant d'un empat tècnic entre aquesta penya i la Blaugrana.
Tant pioners van ser els de la Penya Blaugrana, "que fins i tot van haver de cedir els colors del seu escut al Barça", com explica un dels qui va ser-ne president, Josep Maria Garriga: "Evidentment, el FC Barcelona ja comptava amb aquells colors com una de les seves principals senyes d'identitat, però la sorpresa va ser que la penya havia sol·licitat primer al Registro de Marcas, l'any 1955, la inscripció dels colors blau i grana per al seu escut. Quan la directiva del president Francesc Miró-Sans va decidir registrar els colors, perquè cap altra junta ho havia fet abans, la penya va haver de donar la seva autorització al club per escrit, cosa que vam fer amb molt de gust i de franc".
Aquell grup d'amics es reunia periòdicament a la Rambla de les Flors de Barcelona, per fer tertúlia al voltant de la Font de Canaletes, on discutien amicalment partidaris d'en Kubala, d'en César i d'en Suárez. I no va ser fins que es van instal·lar al Bar Serra, al número 10 del carrer de l'Hospital, quan va sorgir la idea de constituir-se com a penya barcelonista. El març de 1950 van elaborar uns estatuts que van ser aprovats pel Govern Civil el 12 d'octubre d'aquell any. Llavors eren 98 socis.
De la seu del carrer de l'Hospital, als anys 50, es va passar



La Penya Blaugrana, davant l'autocar que els va dur fins a Mataró per rebre l'equip campió de les Cinc Copes en el seu retorn de París.

al carrer dels Banys Nous i després al d'Enric Granados. A aquesta darrera seu jugaven a cartes, al dòmino, feien campionats d'escacs, obres de teatre i organitzaven excursions. Van arribar a ser 700 socis. Feien balls els diumenges i hi celebraven dates assenyalades com la revetlla de Sant Joan o el cap d'any.

Però a més de les activitats extraesportives, que sempre han caracteritzat les penyes, els unia una afició pel Barça gairebé sense límits. Seguien els partits al camp de Les Corts, primer, i després al Camp Nou. I no se'n perdien ni un, ni tant sols quan les circumstàncies no acompanyaven, com va ser el cas del Barça - Santander que va coincidir amb la vaga de tramvies del 1951. Molts d'ells van haver de caminar quilòmetres fins a casa seva, i van arribar ben xops, després de fer-ho durant hores sota un important xàfec. Van acompanyar l'equip fora de casa, en partits transcendents i finals de Copa. Més d'una vegada ho van fer en tren i ocupaven un vagó especial que el club posava a disposició de la penya. L'any 1952, després de guanyar la darrera de les històriques Cinc Copes, la Penya Blaugrana va omplir dos autocars de socis que es van desplaçar a Mataró per a rebre els jugadors que hi arribaven des de París i que van emprendre una caravana triomfant fins a Barcelona.

La Blaugrana va ser una penya emblemàtica que resumeix el que han estat moltes penyes i el que han aportat al club. Va tenir un reconeixement institucional explícit i van comptar amb l'ajuda de presidents com Francesc Miró-Sans, Enric Llaudet o Narcís de Carreras. Es van implicar en totes les iniciatives que tenien el club com a protagonista. En moments de crisi econòmica, com la que va sacsejar el club el 1957, van arribar a vendre 200 obligacions hipotecàries entre els seus socis, per ajudar el club. La Penya va adquirir 2 obligacions de propietat que després del seu venciment van regalar al club. Van viure a primera fila moments històrics del barcelonisme i, paradoxalment, van acabar per dissoldre's les portes de la dècada dels 90. Amb tot, l'afició d'aquells pioners segueix viva amb ells ■



LES PENYES, AL DIA

TEXT: David Saura | FOTOS: FCB

Històricament, les penyes barcelonistes han estat una de les parts més actives de la vida social del club. Fruit d'un període de creixement constant, el club ha treballat, en els últims anys, per regular una activitat cada vegada més diversa, més àmplia i que, per tant, necessita més serveis. La feina ha estat intensa, però no definitiva perquè les més de 1.200 penyes actives exigeixen un esforç constant.

La relació que ha de mantenir el club amb les penyes barcelonistes és un dels aspectes que sempre ha estat present en el debat sobre aquest model associatiu tan propi de la idiosincràcia del FC Barcelona. La nostra entitat aixopluga la gran varietat de penyes existents, oferint serveis i atenció, però al mateix temps ho fa sense la voluntat d'intervenir en unes associacions amb entitat jurídica pròpia. En un fenomen cada cop més nombrós i divers, el FC Barcelona s'ha trobat amb la necessitat de regular aquesta vinculació i elaborar un marc normatiu que, amb el consens de les parts implicades, permeti un creixement ordenat per afrontar els reptes del futur d'un moviment amb prop de setanta anys d'història.

El funcionament intern

L'Àrea Social del club és la que s'encarrega, entre d'altres coses, de gestionar i atendre tota l'activitat relacionada amb el món de les penyes barcelonistes. Per poder-ho fer, a banda de l'equip de professionals que treballen al club diàriament en aquest àmbit, els membres de la Junta Directiva adscrits a l'Àrea Social, –el vicepresident Alfons Godall i els directius

Antoni Rovira, Clàudia Vives-Fierro i Joan Boix–, són els encarregats de definir les línies mestres que defineixen la relació del club amb aquestes entitats.
A banda, la Comissió Social, presidida per Antoni Rovira i integrada per 40 persones, assumeix les tasques de representació institucional del club en tots els actes de penyes que se celebren durant la temporada. També cal tenir en compte el Consell Consultiu de Penyes, un ens integrat per 34 delegats provinents del món penyístic que, escollits democràticament, representen els penyistes de les diferents zones que composen els 34 àmbits geogràfics. Finalment, les prop de 1.300 penyes barcelonistes que estan registrades oficialment al club formen la base sòlida d'aquesta piràmide en què s'estructura aquest món de simpatitzants del FC Barcelona, que es caracteritzen per la seva fidelitat i diversitat, tan geogràfica com social.

L'actualització del cens, el primer objectiu

Malauradament, no totes les 1.698 penyes registrades oficialment al club, a 30 de juny de 2005, estan en funcionament actualment. Algunes d'elles van tenir una vida fugaç, mentre que en altres casos no hi va haver el relleu generacional que hagués permès la seva perdurabilitat. Per aquest motiu, des de l'arribada de l'actual Junta a la direcció del club, al 2003, l'actualització del cens de penyes va ser una prioritat. Calia saber amb exactitud i numèricament quina era la situació real del món de les penyes per abocar-hi tota l'atenció necessària.
Després d'un extens treball de recopilació de dades i de contrastació de la informació, on els delegats del Consell Consultiu van tenir un paper bàsic, s'ha sabut que de les 1.698 penyes oficials registrades històricament, a finals de setembre de 2005 n'hi ha 1.226 que són actives. A més, fruit d'aquest treball s'ha pogut saber que l'àmbit de les penyes reuneix aproximadament uns 162.000 barcelonistes, 15.000 dels quals són també socis del club, xifra que representa prop del 9% del total de la massa social del Barça.

I com es regulen?

Paral·lelament a l'actualització del cens, el FC Barcelona també ha treballat en l'elaboració d'una normativa que reguli de manera "eficaç i estreta" la relació del club amb les penyes, i que inclou les normes anteriors adaptades a les necessitats actuals, a banda d'altres aspectes que abans no estaven tractats. L'estructuració d'una base jurídica que serveixi de referència imprescindible pel món penyístic ha estat possible gràcies a l'aportació dels directius del club, dels diferents departaments executius (àrea social, àrea jurídica, departament comercial i departament de comunicació), dels delegats del Consell Consultiu i de les col·laboracions individuals de moltes penyes.
En aquesta normativa es recullen aspectes tan diversos com els requisits per donar d'alta una penya (i també quan es considera que ja no està activa), els criteris i l'ordenació dels diferents tipus de celebracions que fan, l'organització interna, la distribució geogràfica o el procediment electoral per escollir els delegats del Consell Consultiu de penyes, entres d'altres moltes coses.



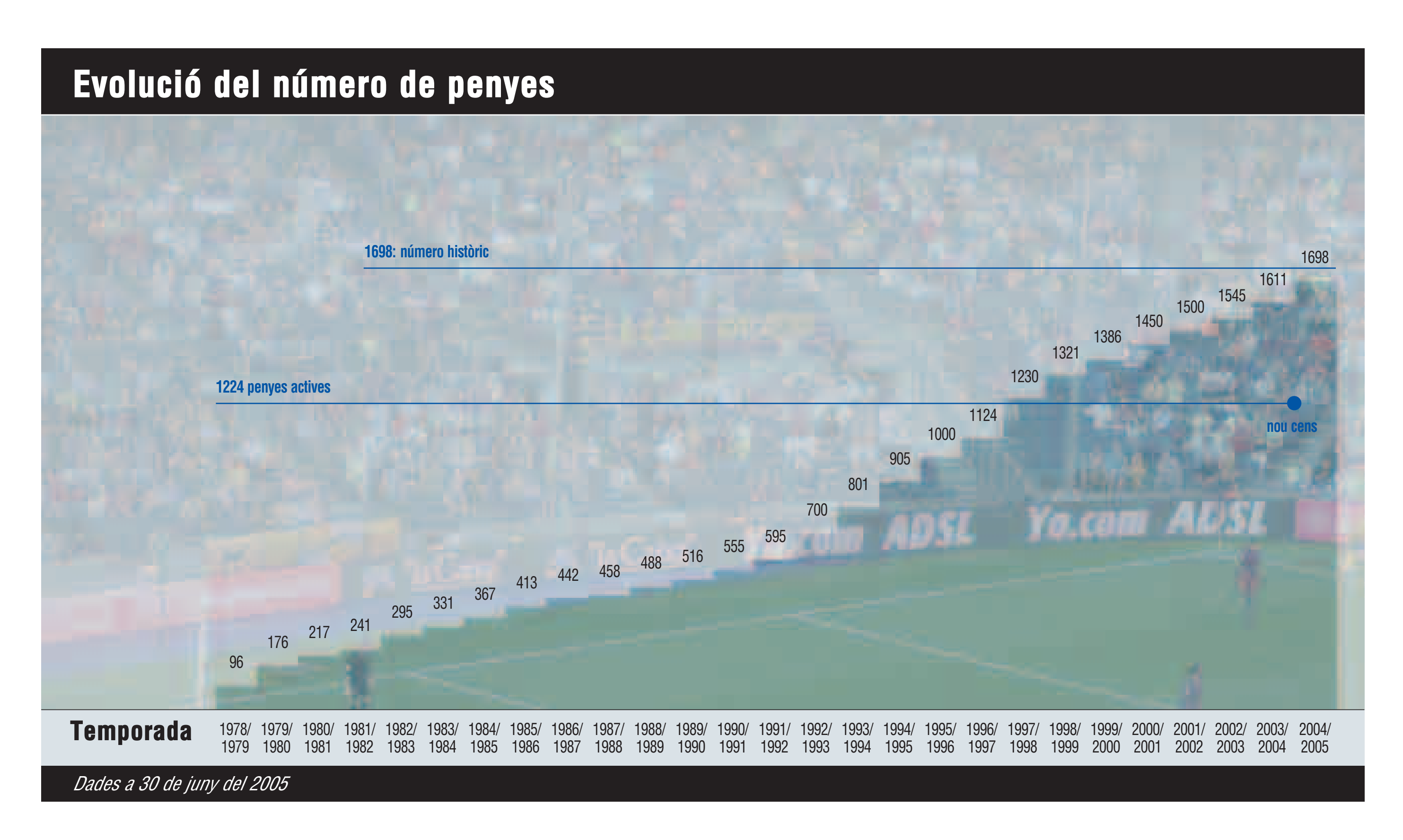
Jornada d'eleccions al Consell Consultiu de Penyes

Després d'un extens treball de recopilació de dades i de contrastació de la informació, on els delegats del Consell Consultiu van tenir un paper bàsic, s'ha pogut saber que l'àmbit de les penyes reuneix uns 162.000 barcelonistes, 15.000 dels quals són també socis del club, xifra que representa un 11% del total de la massa social del Barça

Creixement social

Perquè una penya es consideri oficial cal que, abans d'engegar cap gestió, s'adreci al club per demanar-ne l'autorització oportuna, tant pel que fa al nom utilitzat com a la seva ubicació geogràfica, ja que s'intenta evitar la massificació de penyes en un mateix territori. Després de registrar-se jurídicament a la seva comunitat autònoma (o a l'ambaixada o el consolat, en el cas de les estrangeres), cal presentar una còpia de la documentació al FC Barcelona perquè hi doni el seu vist-i-plau. El Barça demana com a requisit indispensable que el president de la nova entitat sigui soci del club i, en el cas de les penyes de Catalunya, o bé que la meitat dels membres

La temporada 2004-05 ha vist com es donaven d'alta un total de 87 penyes, una xifra que trenca a l'alça de manera espectacular l'augment esmorteït dels últims anys. A més, destaca el fet que un total 14 d'aquestes noves entitats pertanyen a països de fora de l'estat espanyol



de la junta directiva també siguin socis o bé que ho siguin un mínim de cinc penyistes.
Gràcies a tot plegat, la temporada 2004-05 ha vist com es donaven d'alta un total de 87 penyes, una xifra que trenca a l'alça de manera espectacular l'augment esmorteït dels últims anys. A més, destaca el fet que un total 14 d'aquestes noves entitats pertanyen a països de fora de l'estat espanyol. Sens dubte, aquest augment és una mostra del bon moment que viu el club a nivell social. I és que, com s'explica en la nova normativa, les penyes "reflecteixen el compromís del FC Barcelona amb la societat".

Les opinions de les penyes

Malgrat el constant creixement d'aquest fenomen, el club vol seguir mantenint i fins i tot incrementar el contacte directe amb les pròpies penyes. El propi club, a través de la seva Àrea Social, s'encarrega d'informar, comunicar, coordinar, assessorar i atendre a totes les penyes i els seus associats que s'hi adrecen per qualsevol dels mitjans que es posen a la seva disposició –telèfon, fax, correu electrònic, personalment...–. Això es fa en estreta col·laboració amb el Consell Consultiu de Penyes. Aquest organisme, que ja va posar-se en



Festa barcelonista

Més enllà del funcionament d'organització intern, el que té més transcendència exterior del món de les penyes són les nombroses i variades celebracions que organitzen. La recent Trobada Mundial, celebrada a Còrdova i que va mobilitzar prop de 4.000 persones, n'és l'exemple més clar. Durant tot l'any, se succeeixen les activitats organitzades per les penyes: aniversaris, exposicions, taules rodones, trobades comarcals o regionals, recepcions, inauguracions...
És en aquest tipus d'actes on s'estableix la relació més directa entre el club i els penyistes, sobretot si tenim en compte que cada cop hi ha més penyes i per tant creix també la demanda. En l'última temporada, per exemple, els integrants de la Comissió Social, que, conjuntament amb els membres de la Junta Directiva, són els encarregats de representar el club en aquests actes, van assistir a 387 actes organitzats per les penyes; més d'un al dia de mitjana. Aquest xifra és una mica inferior a la de la temporada 2003-04, quan els actes organitzats amb presència de representants del club va ser de 420. El descens ve motivat fonamentalment per la regulació d'aquests esdeveniments, que ara queda recollit en la nova normativa de penyes, i que marca les condicions mínimes necessàries per organitzar qualsevol acte amb representació del Barça.
A la foto, Jaume Guixà –PB Mil·leni de Sant Cugat– i Jordi Abellán –PB de Sitges–, en la proclamació de la candidatura guanyadora per a la seu de la Trobada Mundial de Penyes, a Sitges 2006.

funcionament a finals dels anys noranta, s'ha adaptat a un nou procés d'elecció dels seus 34 representants, que ara són tots escollits a través de sufragi lliure i secret per les mateixes penyes. Durant aquest últim any s'han concretat els requisits i el procediment necessari per a l'elecció dels diversos membres del Consell Consultiu, els interlocutors de les penyes amb el club. També s'ha determinat la xifra total de representants que formen el Consell. Són 34 membres, xifra que prové de la divisió del mapa de les penyes en tres àmbits geogràfics diferents: un que agrupa Catalunya, el País Valencià, les Balears i la Catalunya Nord, anomenat àmbit 1; un altre per a la resta d'Espanya, l'àmbit 2; i un altra per a la resta del món, l'àmbit 3. En cada cas, s'estableix una divisió de les penyes d'un territori en funció de la proximitat geogràfica i del volum de penyes en cada zona. A tall d'exemple, a la ciutat de Barcelona, amb 91 penyes actives, hi ha dos delegats del Consell, mentre que les comarques de les Terres de l'Ebre, amb 41 penyes, en tenen un ■


Jornada de treball de la Comissió Social del club


CAMPIÓ DE LLIGA
FCBARCELONA 2004-200



MÉS QUE UN CLUB ARREU DEL MÓN

Si Basilea és clau per entendre gran part del creixement de penyes barcelonistes a Catalunya a finals dels setanta, i els èxits esportius del *Dream Team* van ser decisius per provocar el 'boom' del fenomen Barça arreu de l'Estat espanyol als noranta, ara és l'hora de la internacionalització. Avui el Barça és més que un club arreu del món.

TEXT: Toni Ruiz | FOTOS: FCB

El barcelonisme no entén de fronteres. Ho demostren indicatius tan significatius com la xifra de noves altes de socis o de penyes barcelonistes. Avui el 3% de la massa social del club ja resideix a l'estranger. Fins a 3.680 socis del FC Barcelona es troben repartits pels cinc continents. I 98 penyes barcelonistes tenen la seva seu fora de l'Estat espanyol.

Aquestes xifres adquireixen més dimensió encara fixant la vista enrera. A finals de l'any 2003, just quan Frank Rijkaard començava a armar el seu equip campió, el Barça tenia 628 socis residents a l'estranger. Avui, dos anys després, la xifra s'ha multiplicat pràcticament per sis. Per aquelles dates el registre de penyes del club tenia comptabilitzades 69 associacions amb seu a l'estranger. Avui són pràcticament un centenar, de les quals més de la meitat ja han acreditat la seva condició de penya activa. I esperen la seva alta oficial associacions de barcelonistes del Camerun, de Kosovo, de Tetuán, del Perú, d'Uganda i de Dakar.

Nou perfils de soci i penyes

Fins fa ben poc quan parlàvem de socis del Barça residents a l'estranger ens referíem bàsicament a catalans que en el seu dia van emigrar a països com Suïssa, Alemanya o Mèxic. Avui aquesta associació ja no és la única possible. Arriben altes de socis originaris del Japó, dels Estats Units, d'Austràlia, dels Emirats Àrabs, de Kuwait o de Panamà, per posar alguns exemples.

Aquesta situació es repeteix en l'àmbit de les penyes. El Casal Català de Brussel·les o el Cercle Català de Caracas es van constituir durant la dècada dels 90 com a penyes barcelonistes. Les darreres penyes donades d'alta a l'estranger responen a una nova realitat: tenen la seva seu a Hadzici, a Bòsnia-Herzegovina; a la localitat xinesa d'Hangzhou; a Dubai, la capital dels Emirats Àrabs; o a les localitats marroquines de Casablanca i Rabat.

Normalment aquests 'nous barcelonistes' compleixen un determinat perfil i la seva identificació amb el Barça respon a uns paràmetres molt concrets. Acostumen a ser molt joves, d'entre 15 i 30 anys, i connecten amb el Barça per algun motiu concret. El vicepresident Alfons Godall, màxim responsable de l'àrea social del club, defineix aquesta connexió com "un procés d'enamorament". "Molt d'ells s'aficionen primer al futbol, per la força que té com a esport espectacle; després segueixen les seves icones, els referents futbolístics: els jugadors; i per últim, en funció dels seus èxits esportius, de l'atractiu de la seva ciutat, de l'èpica del club o de l'estètica de l'uniforme, s'aficionen a un equip", afirma Godall.

Una il·lusió col·lectiva

Per entendre aquest procés cal probablement fer esment a un fenomen molt més cojuntural, la globalització, un procés que al segle XXI fa possible la transferència de coneixements, gràcies bàsicament a les noves tecnologies de la comunicació. Avui és possible estar al corrent de tota la informació que es genera al voltant del FC Barcelona, gràcies a l'expectació que provoca a

Avui el 3% de la massa social del club ja resideix a l'estranger. Fins a 3.680 socis del FC Barcelona es troben repartits pels cinc continents. I 98 penyes barcelonistes tenen la seva seu fora de l'Estat espanyol. Per entendre aquest procés cal probablement fer esment a un fenomen molt més cojuntural, la globalització





mitjans de comunicació de tot el món, a les retransmissions televisives dels partits i a les oportunitats que ofereix Internet.

I per què el Barça? Per contestar aquesta qüestió cal sumar molts aspectes. Però tots ells tenen segurament la seva base en la construcció de l'actual equip de futbol. L'arribada de jugadors com Ronaldinho, Deco i Eto'o, de qualitat contrastada a nivell mundial, i la consolidació d'un determinat tipus de futbol, basat en el concepte espectacle, han tornat a posar al Barça com a referència de l'elit futbolística internacional. En aquest aspecte també ha estat clau la consecució del títol de Lliga, les actuacions de l'equip a Europa i les exhibicions dels cracs blaugranes amb les seves respectives seleccions.

En l'anàlisi d'aquest fenomen d'universalització també cal valorar la tasca institucional portada a terme de forma paral·lela als èxits esportius: des del mes de juliol de 2003, el club ha desenvolupat un ambiciós pla d'internacionalització basat en dos programes, l'un, impulsat des de la Fundació, amb l'objectiu de fer barcelonisme i fomentar valors vinculats a l'esport, com ara el civisme i la solidaritat, i l'altre, d'acció comercial, basat en gires, partits amistosos i la venda de drets televisius.

Però probablement no n'hi ha prou amb els èxits esportius i els programes d'expansió internacional. Cal considerar d'altres aspectes. Antoni Rovira, directiu president de la Comissió Social del club valora especialment "els aspectes intangibles". Es refereix "al compromís dels jugadors, al seu civisme, a la seva solidaritat". "Estem fent un Barça amb rostre humà", afirma Rovira.

I possiblement és aquest darrer factor, els valors universals que representa un club amb prop de 106 anys d'història, el que tanca el cercle que ens pot fer entendre perquè el Barça també és avui més que un club arreu del món ■

El Barça al món

Des de l'arribada de la nova Junta Directiva, el FC Barcelona ha impulsat dos programes d'expansió internacional: un promogut per la Fundació, amb voluntat de servei i de foment de valors socioculturals i solidaris lligats a l'esport, i l'altre, com àrea estratègica de negoci, que ha consolidat l'entitat com a proveïdor de continguts Barça, gràcies, entre d'altres aspectes, a les gires i als partits amistosos jugats arreu del món.

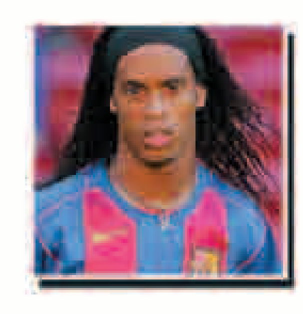
Gires i vistes internacionals

- Estats Units (juliol i agost2003)
- Mèxic (octubre 2003)
- Corea, Japó i Xina (juliol, agost 2004)
- Japó (juny 2005)
- Marroc (març 2005)
- Camerún (juny 2005)
- Bòsnia-Herzegovina (juliol 2005)










VICEROY
SINCE 1951




PENYA BARCELONISTA

VAIG AL CAMP AMB LA PENYA

Viure un partit al Camp Nou acompanyat de penyistes és un luxe. Si a sobre ho pots fer amb una penya com la d'Olot i comarca, que combina la trempera dels joves almogàvers amb la fidelitat dels socis veterans, l'experiència serveix per fer un retrat i un homenatge merescut als milers de culers que suporten viatges interminables en autocar. A tots ells els desitjo el millor: que guanyem la final de la Champions 2005-2006 a París i tots plegats ho puguem veure i viure allà, en directe.

TEXT: Carles Capdevila. Periodista, director de *l'Alguna Pregunta Més* de Catalunya Ràdio i TV3. | FOTOS: Àlex Garcia

L'última vegada que havia anat al Camp Nou amb l'autocar d'una penya era el 12 de maig de 1982. Vaig sortir dels Hostalets de Balenyà, el meu poble, amb l'autocar de la Penya Blaugrana de Vic, per celebrar els gols del Simonet i el Quini que ens van donar la Recopa d'Europa, des d'una localitat que llavors s'anomenava "preferent de peu", darrera la porteria. Després vaig anar a viure a Barcelona i em vaig haver de conformar amb compartir trajecte amb les penyes espontànies que es creen a la línia blava del metro. El problema és que quan guanyes la tornada a casa se't fa massa curta i costa abraçar desconeguts, i la sort és que quan perds els vint minuts de metro continuen fent-se llargs, però no tan eterns com els d'un autocar ple de cares llargues.

Avui, 21 de setembre del 2005, torno al Camp amb la Penya, i torno al darrera de la porteria del Gol Sud, per veure un Barça - València de Lliga. N'he triat una d'animada, la Penya barcelonista d'Olot i Comarca. Sortida a les 5 de la tarda amb autocar, per ser a les 8 al Camp, a veure si queda temps d'anar a la bolera a saludar alguns amics i ocupar la localitat quan surtin els jugadors a saludar. Tres hores de viatge d'anada, tres de partit amb preàmbuls i tres de tornada, nou horetes que mereixerien un 5-0 com a mínim, per compensar l'esforç i les ganes, però que acabaran amb un 2-2. Aquest és el mèrit de les penyes que vénen de totes les comarques: plegues abans de la feina, saps que aquella nit dormiràs tres horetes, i has de comptar que no sempre Ronaldinho fa tres golets (se'ls va guardar pel dia de l'Udinese, vuit dies després).

Membres de la PB d'Olot de camí al camp.

Un partit de Lliga entre setmana és una incògnita. El penyista olotí Jordi Compte m'anuncia durant el trajecte d'anada que hi haurà més de 70.000 persones al Camp, per un senzill càlcul matemàtic: ells són més de 70 a l'autocar. "Quan nosaltres fem dos autocars, com el dia del Gamper o la Supercopa vol dir que el camp serà ple. Si només fem un autocar, has de multiplicar per mil el nombre de seients que omplim, i et dóna la xifra exacta". I només començar la segona part, el marcador electrònic anuncia: "Avui som 77.458". No falla: al Camp Nou hi ha mil vegades el que tinc a l'autocar, però ja signaria ara mateix que tots fossin tan animats com els meus companys de viatge.

La Penya d'Olot va néixer el 1973, just a temps per celebrar el fitxatge de Cruyff i la Lliga del 74: arribar i moldre. Més de set-cents socis pa-

Un partit de Lliga entre setmana és una incògnita. El penyista olotí Jordi Compte m'anuncia durant el trajecte d'anada que hi haurà més de 70.000 persones al Camp Nou, per un senzill càlcul matemàtic: ells són més de 70 a l'autocar



guen vint euros l'any per mantenir una seu cèntrica, i onze euros per l'autocar cada dia de partit. On abans hi havia una entitat bancària ara hi ha un bar, i pantalla gegant perquè els partits de fora els puguin viure com a casa.

Tant el president, en Miquel Vila, com l'ànima del sector jove, en Jordi Compte, estan satisfets de l'equilibri entre veterania i joventut que han trobat. Per entendre'ns, al gol nord de l'autocar hi ha gent que va veure jugar Kubala, i al gol sud una generació més propera a Romário, amb algun nen que tindrà en Messi el primer ídol. Els joves es fan dir almògavers garrotxins, tenen pàgina web (www.almogavers-garrotxins.org), mantenen llaços amb els altres almogàvers del Camp Nou. Presumeixen d'haver superat amb bona nota els quatre anys més durs pel barcelonisme recent, els 2000-2004, a base de fer activitats locals, a Olot, des de carnavals fins a partits de futbol sala, perquè no s'apagués la flama quan l'equip donava més disgustos que alegries. La penya d'Olot fa matances de porc, partits de veterans, participa a les Festes del Tura. És la penya d'un club que és més que un club, i alhora és més que una penya. Els comento que hi ha poques noies, però em fan adonar que les que vénen són les més "forofes": surten amb la samarreta oficial de casa.

Al camp, confirmo algunes coses que em temia. La primera és que darrera la porteria la visió del joc és complicada, però la possibilitat d'animar Valdés o desanimar Cañizares és molt més elevada. Justament és la nit que Valdés necessitarà els ànims per superar un error que li costa un gol, i els meus companys faran el que podran, fins al punt de fer callar els socis més pessimistes que opten per xiular el propi porter en un exercici de masoquisme preocupant. També em queda clar que un mal arbitratge com el de Mejuto engresquen tant o més l'afició que un gol d'Eto'o, i que costa que la culerada animi si el joc no és espectacular o els gols no acompanyen. Els joves almogàvers inten-ten engrescar i encomanar els càntics nous que inventen o els de tota la vida, però l'ambient del Palau Blaugrana de les grans ocasions costa que arribi al Camp Nou.

El partit acaba amb un empat que no fa ni fred ni calor. Ens abracem, com hem fet amb els gols, perquè jo he anat amb autocar però tornaré amb metro: tindré una tornada més curta. Els desitjo que mantinguin la trempera blaugrana, i que algun dia puguin disposar d'un autocar amb lavabo, perquè tres hores de viatge sense temps per aturar-te a l'àrea de servei, són moltes hores, com sap qualsevol amic penyista ■

De Junta a Junta

Poques vegades el membre de la Junta d'una penya de comarques arriba a la junta del Barça. És el cas de Joan Boix, d'embotits Noel, un dels últims directius que s'ha incorporat a l'equip de Laporta, i que forma part també de la nova directiva de la Penya barcelonista d'Olot i comarca, que fa pocs mesos va renovar càrrecs. Els penyistes olotins i el president de la penya, en Miquel Vila, n'estan orgullosos, com ho està qualsevol ciutat quan col·loca algun jove a la selecta pedrera blaugrana. Així com Puyol o Oleguer són ideals per ensenyar als fitxatges mediàtics què és el Barça, Boix podrà aportar a companys de junta la visió des d'una penya.







Todos tus juegos, películas, música y fotos con tu PSP PlayStation Portable en el asiento del metro o donde tú quieras.

Juegos
A2
Fired Up
P
Medievil Resurrection
F1 Grand Prix
Wipeout Pure
World Tour Soccer
Everybody's Golf
Ridge Racer
World Rally Championship

Vídeo
B6
Hitch
El Castigador
Dos Policías Rebeldes
S.W.A.T.
Resident Evil 2
La Casa de Las Dagas Voladoras
XXX²
Kung-Fu-sion

Música
122
Rock
Pop
Jazz
Melódica
Hip-hop
Dance
Techno
Chill-out

Fotos
n7
El puerto de noche
Antes de la mariscada
Después de la mariscada
Tercer día depués de la mariscada
Pa-ta-taaa!
Domingo en la playita
Las doce campanadas en familia



De casa al tren, del tren al curro, del curro al metro,
del metro a clase, de clase a casa… A partir de ahora
tus emociones van a seguirte a donde vayas.
Tus mejores juegos. Tus películas favoritas. Toda tu música.
Y tus mejores fotos. PSP PlayStation Portable.
Por fin tus emociones salen a la calle.



www.yourpsp.com


LES PENYES DEL BARÇA AL MÓN
ÀMBITS GEOGRÀFICS
Àmbit 1
CATALUNYA, BALEARS, PAÍS VALENCIÀ, ANDORRA I CATALUNYA NORD
Total Penyes / 581
8 Catalunya Nord i Andorra
18 Lleida Nord, (Alt Urgell, Alta Ribagorça, La Noguera, Pallars Jussà, Pallars Sobirà, Vall d'Aran i Franja Nord)*
15 Girona Nord, (Alt Empordà, Baix Empordà)
27 Girona Sud, (La Garrotxa, El Gironès, El Pla de l'Estany i La Selva)
14 Osona-Ripollès
29 Bages-Berguedà-Cerdanya
20 Vallès Oriental
23 Maresme
19 Vallès Occidental
35 Baix Llobregat
29 Alt Penedès-Anoia-Garraf
28 Tarragona Central, (Alt Camp, Baix Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà, Priorat i Tarragonès)
43 Lleida Sud, (Les Garrigues, Pla d'Urgell, Segarra, Urgell, Segrià, Solsonès i Franja Central)*
36 Terres de l'Ebre, (Baix Ebre, Montsià, Ribera d'Ebre, Terra Alta i Franja Sud)*
31 Castelló
42 València
48 Alacant
25 Illes Balears
35 Barcelona Oriental
42 Barcelona Occidental
14 Barcelonès Nord
* Les penyes de la Franja de Ponent es poden inscriure a la zona on tinguin més connexió natural.

Àmbit 2 | Espanya
Total Penyes / **601**

36 / Astúries / Cantàbria

11 / País Basc

24 / Canàries

30 / Galícia

50 / Castella i Lleó

48 / Aragó / Navarra / Rioja

83 / Extremadura

78 / Castella-la Manxa

16 / Madrid

79 / Andalusia occidental

111 / Andalusia oriental

35 / Múrcia



Nom de la Penya	Població / País
Penya Blaugrana London of Great Britain	Londres / Anglaterra
[illegible]	[illegible]
Penya Barcelonista Lausana	Lausana / Suïssa
[illegible]	[illegible]
Penya Barcelonista Casal Català Brussel·les	Brussel·les / Bèlgica
[illegible]	[illegible]
F. C. Barcelona Supporters Club Gibraltar	Gibraltar / Anglaterra
[illegible]	[illegible]
Penya Barcelonista de Suècia	Estocolm / Suècia
[illegible]	[illegible]
Penya Barcelonista de La Habana	L'Havana / Cuba
[illegible]	[illegible]
Penya Barcelonista de Nimes	Nimes / França
[illegible]	[illegible]
Penya Los Amigos del FCB de Asilah	Asilah / Marroc
[illegible]	[illegible]
FC Barcelona Fan Club Finlàndia	Vantaa / Finlàndia
[illegible]	[illegible]
Penya del Barça de Guatemala	Guatemala C.A. / Guatemala
[illegible]	[illegible]
FC Juvenil Barcelona de Zuric	Zuric / Suïssa
[illegible]	[illegible]
Penya del Barça del Salvador	San Salvador / San Salvador
[illegible]	[illegible]
Penya Barcelonista de Odessa	Odessa / Ucraïna
[illegible]	[illegible]
Ascam FC Barça	Camerun / Camerun
[illegible]	[illegible]
FC Barcelona: Cyberpenya Blaugrana Francophone	Toló / França
[illegible]	[illegible]
Penya Barcelonista Ladislao Kubala de Santiago de Cuba	Santiago de Cuba / Cuba
[illegible]	[illegible]
Penya Barcelonista Hadzici	Hadzici / Sarajevo
[illegible]	[illegible]
FC Barcelona Fan Club United Arab Emirates	Dubai / EAU
[illegible]	[illegible]
Fan Barceloniste de Ouagadougou	Ouagadougou / Burkina Fasso
[illegible]	[illegible]
Penya Blaugrana de Creta	Hersonissos / Grècia
[illegible]	[illegible]
Penya Barcelonista de Rabat	Rabat / Marroc
[illegible]	[illegible]
Penya Barcelonista Trinidad	Trinidad / Cuba

Àmbit 3 | Món
Total Penyes / **44**

Àmbits
Total Penyes **1, 2 i 3** / **1.226**



“EL BARÇA ÉS IMMORTAL”

Tenir un cap privilegiat i entendre de números li va obrir les portes del FC Barcelona. Era l’any 1959. Des d’aleshores ençà, el club sempre que l’ha necessitat l’ha trobat. Amb Fabián Estapé sempre hi ha una bona excusa per parlar del Barça en una lliçó recreativa de barcelonisme il·lustrat. Per memòria, intel·ligència i experiència.

TEXT: Eduard Pujol | FOTOS: Edicions 62 / M. Ruiz

El seu últim llibre es diu *El joc de viure. Records d’un economista.* Fabián Estapé hi torna a abocar, en una versió de butxaca, allò que ja deixava caure a les seves memòries, al *De tots colors*. Empordanès amic de Josep Pla, i dels fogons de l’Orotava i del Via Veneto, l’Estapé és d’aquest grup reduït d’acció coherent. És un mestre del sentit de l’humor, aixeca l’edifici de la provocació amb un discurs agut i insisteix a repetir les mateixes coses, les que s’han escrit des del convenciment, més que des de l’oportunitat. Que Mariantònia –la seva difunta esposa–; (escrit així, tot junt, és com ho vol), és l’amor de la seva vida, que és partidari d’un socialisme de no prendre mal, que Ernest Lluch i Joan Reventós eren els seus amics, i que li agrada treballar, perquè la seva professió –la d’economista– també és la seva gran passió. Una passió compartida amb Barcelona i Catalunya, i la gastronomia. els Beatles i l’*Imagine* de John Lennon, el futbol i el Barça.

Les portes dels despatxos del Barça se li van obrir, de bat a bat, l’any 59.
Sí, eren els anys del Miró-Sans a la presidència del club. Va ser un visionari utòpic. Somiava truites, però renoi, quines truites! El president Miró-Sans va somiar el Camp Nou i el va fer.

Aquest país és ple de tossuts. Aquell projecte devia tenir elements de tossuderia i de rauxa, sinó no m’explico que encara avui n’estiguem tan orgullosos.
I de realisme, no ho oblidi. El carrer demanava el Camp Nou perquè demanava un camp nou. L’oposició a aquella directiva deia que no. Volien tapar forats, fer créixer el camp de Les Corts en alçada, a base d’afegitons. Com deia Josep Pla, eren una gent de vol gallinaci. De volada curta.

Miri-s’ho des de la bona fe. Si s’haguessin escoltat aquelles veus crítiques s’haurien estalviat tots els maldecaps derivats de la construcció del Camp Nou.
Maldecaps? Tots. El Barça no en tenia prou ni amb un crèdit de 300 milions del Banc de Santander. Hi va haver una planificació econòmica nefasta: estàvem pagant el camp quan encara no havíem pogut vendre Les Corts. Al final es va arreglar. L’alcalde Porcioles, li sona, oi?, doncs quan estàvem atrapats econòmicament, ell va avalar jurídicament la requalificació de ‘Les Corts’. Era una fonamentació jurídica amb molts forats, però la va tirar endavant.

> ***“Sóc agnòstic perquè em fa mandra ser ateu. Però veient les coses que he arribat a veure al Barça, i amb les lligues de Tenerife, hauria pogut creure en Déu”***

Amb el camp enllestit, va arribar el president Llaudet, en uns anys d’una notable sequera de títols esportius.
‘Don Enrique’, venia del tèxtil, a Aiguafreda i a Sant Pau de Segúries. Va ser la primera temptativa seriosa per introduir criteris empresarials a la gestió del Barça. Mai se li ha reconegut prou.

Posats a triar, de quin altre president voldria parlar?
No en tinc cap dubte. Del president Montal i Costa. Pensi que l’Agustí Montal va recuperar una constant que el Barça mai ha de perdre. El lligam del Futbol Club Barcelona amb la implementació d’una certa política sociocultural, al

Un secret de quatre dècades

‘Si dos ho saben, no hi ha secret’. Aquesta màxima, de prudència, per blindar silencis i aixecar grans complicitats, té en el futbol una vigència mínima, gairebé invisible, d’aplicació extraordinària. Però la història del FC Barcelona està feta d’excepcions. Fabián Estapé recorda un secret compartit, que va ser respectat prop de quatre dècades.
“Teníem la seu a la Via Laietana, 180. Havíem canviat de banc en plena crisi pel Camp Nou. Del Santander havíem passat al Banesto. Amb Julià de Campmany i el gerent, Joan Gich de Careda, donàvem voltes i voltes a la situació econòmica, que era molt delicada. El funcionari Carbonell ens va advertir que hi havia cinc jugadors que volien parlar amb nosaltres. Eren en Ramallets, el Juanito Sagarra, en Gràcia, el Torres i en Vergés. Va parlar en Ramallets i això que no era el capità. Ens va dir: “sabem que el Barça passa *apuros* econòmics. Volem dir-los que tots els cèntims que hem guanyat, els hem guanyat gràcies al Barça. Si creuen que ara els fan falta, us els deixarem. Ja ens els tornaran quan puguin”. Davant d’aquell esclat de tendresa culer només hi havia una resposta vàlida: “Si us plau –els hi vaig dir–, us demano que aquest oferiment no surti d’aquestes quatre parets. Si corre la veu, la gent pensarà que hem entrat en fallida i serà un gran problema per al Futbol Club Barcelona. Aquest pacte de silenci el vaig mantenir fins a l’any del Centenari. En el programa ‘Aquest any 100’ de TV3 ho vaig fer públic. Era un acte de justícia amb aquells cinc homes. Ho deien tan de debò que ens van arribar a parlar de ‘cèntims’ enlloc de parlar-nos de pessetes. La seva actitud ens va entendrir”.

marge del dia a dia del camp de futbol. No es pot parlar –en un sentit estricte– que el Barça fos als anys setanta el 'braç armat' de Catalunya, però sí que s'ha de reivindicar el paper clau de la institució per a Catalunya.

Una virtut?

Montal es va saber situar en línia amb la història del club. Es va alinear amb la trajectòria del president Sunyol –afusellat–, i de l'home de la transició, el Raimon Carrasco, que en aquella junta hi pesava molt. L'Agustí Montal va fer seu aquell esperit, amb un gran domini del gest institucional. Era educat i pacient. Tenia poc a veure amb la manera de fer del president de futbol de format clàssic.

I el conjunt d'aquella junta, què tenia d'aquest format més clàssic?

Molt poca cosa. Els diumenges sí, perquè una tarda de futbol és una tarda de futbol. Però la resta de la setmana eren una gent especial. La junta d'en Montal estava formada per gent liberal, gens esbojarrada. I hi destacava la presència de l'Armand Carabén, que va ser molt més que un gerent. Va ser el pare de l'operació Cruyff. El Carabén va ser l'home de l'estiu del 73. I fora d'aquest àmbit va aconseguir coses úniques. Per exemple, treure Josep Pla del seu mas, a Llofriu, i portar-lo a l'estadi!

I el president del Barça, com ha de ser?

Fa 50 anys que tinc clar a quin perfil ha de respondre. L'any 59 ja anava així. La premsa escriu que ens fa falta un lateral, i un mig centre, i dos davanters. I, en canvi, no diu mai: 'fa falta un president'. Vull dir que al Barça tothom hi fa falta i el primer que ho ha de saber és el president. El president del FC Barcelona ha de ser magnànim perquè ha de ser el president del barcelonisme. De tot. I sap una cosa? El barcelonisme és molt més que els socis –que, compte, eh, són imprescindibles.

Els anys de 'nuñisme' es poden jutjar?

No. Encara no hi ha prou perspectiva històrica. Pel què fa als últims anys, de sequera absoluta, només una reflexió: el Barça és immortal. I una certesa: el futur? Com no aguantarem que el Barça vagi bé!

Aquest estiu, a la nit del Gamper, Fabián Estapé va tornar al camp.

Sí, i va ser fantàstic. Pel joc –que només faltaria–, i sobretot per l'ambient. El Barça és un factor integrador molt potent. Aquesta capacitat li reconec dins i fora del camp. El Barça ha pogut fer el que no ha aconseguit ni la universitat ni el món de l'empresa. I que quedi clar, que aquesta capacitat és el que dóna continuïtat a la institució i permet que el Futbol Club Barcelona ho pugui aguantar tot.



Junta Directiva del Barça (1959-1961). Flanquejant Estapé: Francesc Miró Sans i Joaquim Viola Sauret. (De tots colors. Memòries)

El dia del Gamper el camp era ple. Vostè l'estadi l'ha vist a vessar moltes vegades. Encara l'impressiona?

És clar que sí. I recordi que quan el camp esdevé un gran teatre, amb un ambient molt especial, té una màgia que és la garantia del bon govern. Quan el camp és ple, el directiu sap que tot el seu esforç val la plena.

Antoni Bassas, director del programa *El Matí de Catalunya Ràdio*, va escriure que la nit de Wembley, tots els barcelonistes van pensar amb algú –un amic, un familiar– que hauria volgut viure aquell moment...

Fet que demostra que hi ha un fil que mai es trenca. Jo vaig pensar en el meu pare que, per cert, en un moment crucial em va ajudar a no equivocar-me i a triar bé: em va fer del Barça. Més cap aquí, una vegada em va dir: "amb el Barça heu d'aconseguir tot el que la societat us ha privat". Eren uns anys complicats.

Encara no ha parlat de cap jugador. No me'n vull estar perquè segur que n'ha conegut de prop.

Sí, molts. Però a dia d'avui continuo admirant-ne dos. Admiro dues grans intuïcions. La d'en Kubala i la d'en Cruyff. L'holandès es va inventar el '4' per fer-hi jugar Guardiola. I el Kubala, després d'un 5 a 0 al Corunya, mentre tothom celebrava aquella golejada, ens va venir a gairebé desencaixat. A la junta ens va dir: "es urgente fichar al 10". El '10' era Luis Suárez.

Per a un barcelonista de llarg recorregut com Fabián Estapé, què van suposar les lligues amb final a Tenerife?

Els que em coneixen saben que em declaro agnòstic perquè em fa mandra ser ateu. Per això els dic que, veient les coses que he arribat a veure en aquest club, si fa anys m'haguessin explicat aquelles lligues, potser hauria començat a creure en Déu.

Amb Ronaldinho fent de les seves...

El brasiler és màgia i fantasia. Tot ell és classe i al costat hi té Deco.

Una última anàlisi. I el futur, com el veu?

Jo ara visc a Lleó, a casa d'una filla. I me n'hi torno més refiat i segur del futur que mai. No tinc cap dubte que el Barça ha trobat, amb en Joan Laporta, un dels seus més grans presidents ■

NOSALTRES APOSTEM PEL BARÇA EN AQUESTA LLIGA. ¿I TU?

Torna l'emoció de la temporada de futbol i tu la pots viure a **betandwin.com**. Els grans jugadors ja estan llestos per a lluitar pels títols i tu pots estar entre ells. Prepara't per a la nova competició i recolza el teu equip des del principi: hi tens molt a guanyar.

A **betandwin.com**, tornem a estar amb el Barça en aquesta nova temporada. ¿I tu?



Web d´apostes esportives autoritzada pel:





APOSTES ESPORTIVES A INTERNET

ALEXANCO

NOU DIRECTOR DEL FUTBOL BASE

Coneix el club per dins com ningú, compta amb gran experiència i té un currículum impressionant. Amb aquests avals, José Ramón Alexanco era la persona idònia per posar-se al capdavant del futbol base barcelonista. És un home valent, honest, sincer, experimentat i amb un gran compromís amb l'entitat. Aquestes qualitats, que ja va demostrar en la seva etapa com a jugador blaugrana, serviran com a mirall per a tots els joves jugadors de la casa.

TEXT: Xavier Catalán | FOTOS: Àlex García



Alexanco és de les poques persones que porta 25 anys treballant pel Barça. Va arribar l'estiu del 1980 procedent de l'Athletic Club de Bilbao i s'hi va estar fins al 1993, any de la seva retirada com a futbolista professional. Durant tretze anys ho va donar tot pel club i va ser el gran capità d'un equip que ho va guanyar tot, el *Dream Team*. Després va continuar vinculat al Barça com a tècnic del planter i fins i tot va provar sort com a entrenador a Romania. Posteriorment, va ser ajudant tècnic del primer equip i adjunt a la secretaria tècnica. Ara agafa les regnes del futbol base blaugrana. Un nou repte. Assegura que aquesta no serà una temporada de transició: "Tots els equips treballaran per millorar i guanyar".
Alexanco considera que el principal objectiu en aquesta nova etapa al front del futbol base és la formació esportiva que han de rebre els joves jugadors. Els resultats "no han de ser tan importants com els coneixements i la formació dels nens, sinó un afegit, ja que han d'aprendre a jugar bé i a divertir-se". La metodologia de treball dels equips inferiors serà idèntica a la del primer equip, tant a nivell col·lectiu com individual. Per això, tots els equips utilitzaran el mateix sistema que el conjunt dirigit per l'entrenador holandès Frank Rijkaard. Alexanco explica que "les diferents categories han de seguir el mateix sistema de joc que el primer equip, ja que l'objectiu principal és que aquests jugadors del planter acabin jugant a la màxima categoria". Quan arribi aquest moment, "ho han de fer de la mateixa manera que un jugador del primer equip, d'aquesta manera l'entrenador veurà el bon treball realitzat des de baix".

> ***«Les diferents categories han de seguir el mateix sistema de joc que el primer equip, ja que l'objectiu principal és que aquests jugadors del planter acabin jugant a la màxima categoria. En el futur ho hauran de fer de la mateixa manera que un jugador del primer equip, d'aquesta manera l'entrenador veurà el bon treball realitzat des de baix »***

El Barça B i C

Els dos equips filials, el B i el C, inicien la temporada amb un nou projecte i amb cares noves a les banquetes. Quique Costas és l'escollit per dirigir el Barça B i intentar lluitar per classificar-se pel play-off d'ascens a la Segona Divisió.

La fitxa

- José Ramón Alexanco Ventosa va néixer a Barakaldo (Biscaia) el 19 de maig del 1956.
- Posició: defensa central.
- Trajectòria esportiva: Llodio (1970-72); Bilbao Athletic (1972-75); Athletic Club de Bilbao (1975-80) i FC Barcelona (1980-93).
- Amb el Barça va jugar 504 partits i va marcar 58 gols.
- Va ser 34 vegades internacional "A" per Espanya.
- Palmarès amb el FC Barcelona: Una Copa d'Europa (1991-92), dues Recopes (1981-82 i 1988-89), quatre Lligues (1984-85, 1990-91, 1991-92 i 1992-93), una Supercopa d'Europa (1992), quatre Copes del Rei (1980-81, 1982-83, 1987-88, 1989-90), tres Supercopes d'Espanya (1983, 1991 i 1992) i dues Copes Generalitat (1990-91 i 1992-93).
- Del 1993 al 16 de gener del 1998 va formar part del cos tècnic del FC Barcelona. Fins al final de la temporada 1997-98 va dirigir l'Universitat de Craiova i la 1998-99 el FC Nacional de Bucarest. Després va tornar a l'equip tècnic blaugrana. El 23 d'abril de 2001 va ser nomenat ajudant tècnic de Carles Rexach quan Llorenç Serra Ferrer va ser destituït com a primer entrenador de l'equip. S'hi va estar fins al final de la temporada 2001-02. Des de llavors, va treballar al futbol professional del FC Barcelona com a adjunt de la secretaria tècnica.



Alexanco al camp d'entrenament de les categories inferiors de futbol.

El record

Tots els aficionats blaugranes tenen gravada a la seva memòria la imatge d'Alexanco alçant la Copa d'Europa de Wembley. Aquell històric 20 de maig del 1992, a la tribuna del mític estadi londinenc, el capità del *Dream Team* aixecava el trofeu més important en la història del club. El Barça havia guanyat la Sampdoria per 1 a 0 amb un gol de Ronald Koeman a la pròrroga. Però també hi ha una altra imatge d'Alexanco que a ben segur recordaran els barcelonistes. El 30 de març de 1988, "Talín" va marcar el gol de la victòria a la final de la Copa del Rei que va enfrontar el Barça i la Reial Societat de Begiristain, Bakero i López Rekarte a l'estadi Santiago Bernabéu. Amb aquell important gol el Barça va assolir la 21a Copa de la seva història.

TEST BLAUGRANA

Una victòria
triomfar com a futbolista

Una derrota
no triomfar a la vida

Un ídol esportiu
Beckenbauer

Una virtut
la serenitat

Un defecte
la preocupació

Un somni
tornar a jugar a futbol

Un hobbie
les motos

Una ciutat
Barcelona i Bilbao

Una pel·lícula
Million Dollar Baby

Un actor
Charlton Heston

Una actriu
Demi Moore

Un cantant
Bruce Springsteen

Alexanco va optar per Costas "perquè és la persona ideal pels seus coneixements, perquè té per la mà la categoria i perquè sap la manera com tractar els jugadors; a més durant la seva anterior etapa com a entrenador del filial ho va fer molt bé". D'aquella època, Alexanco creu que també "cal recuperar el bon joc que es va oferir i que cada partit omplia el Miniestadi".
Pel que fa al Barça C, també estrena entrenador, Juan Carlos Pérez Rojo, que la temporada passada va dirigir l'equip juvenil amb uns resultats extraordinaris, conquerint els tres títols que va disputar. Segons Alexanco, "l'objectiu d'aquest equip també ha de ser lluitar per les primeres posicions de la Tercera Divisió, mentre es formen jugadors per seguir progressant futbolísticament". Per aconseguir-ho, Rojo comptarà amb la gran part del bloc que va dirigir l'any passat ■



SERVEIS MÈDICS FC BARCELONA
COORDINADOR: Francesc Orenes
FOTOS: M. RUIZ / AFP Philippe Desmazes

LA PREVENCIÓ DE RISCOS CÀRDIOVASCULARS

La mort sobtada d'un esportista és una experiència poc freqüent però molt traumàtica i que genera una gran alarma social i mediàtica. Per detectar i prevenir els riscos cardiovasculars causants de la mort sobtada, els Serveis Mèdics del FC Barcelona apliquen una metodologia mèdica referent en l'àmbit de l'esport.

En els darrers temps ens han sorprès notícies relacionades amb la mort sobtada d'algun esportista. Caigudes fulminants sobre un terreny de joc durant la pràctica esportiva han quedat gravades en les nostres retines. Tot i que aquest fet pot ser conseqüència de patologies diverses, els problemes cardiovasculars en són la principal causa i estan directament relacionats amb anomalies cardíaques congènites. Un alt percentatge de casos de mort sobtada no són causats pel fet de practicar esport sinó que són conseqüència directa d'una malaltia preexistent, com per exemple, la miocardiopatia hipertròfica, la causa més freqüent entre els esportistes.

Detecció i prevenció

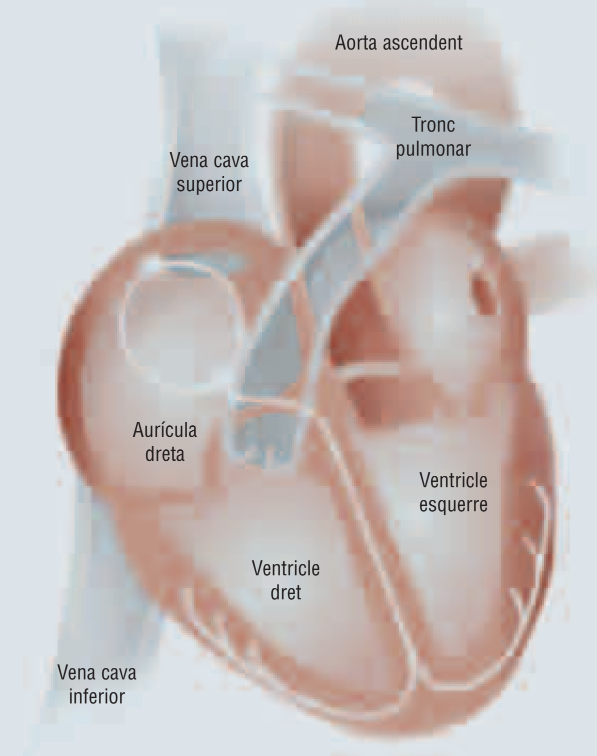
Els Serveis Mèdics del club treballen intensament en el camp de la detecció i prevenció per evitar qualsevol tipus de lesió cardiovascular. Se segueix un rigorós protocol d'actuació mèdica amb l'objectiu de valorar completament l'estat cardiològic dels esportistes. El primer punt a tenir en compte és l'elaboració d'un historial clínic detallat amb informació d'antecedents familiars i una revisió dels factors de risc de cada individu. Aquestes dades aporten informació bàsica que es complementa amb les proves posteriors a les que es sotmet l'esportista. En segon terme, es realitza una examen físic complet amb la corresponent prova d'esforç de capacitat funcional aeròbica. Posteriorment es realitzen les darreres proves mèdiques: l'electrocardiograma i l'ecocardiograma.

Les darreres proves

Mitjançant un electrocardiograma complet (conegut com el de 12 derivacions) es poden descobrir possibles alteracions responsables dels episodis de mort sobtada més freqüents, com el síndrome de WPW o la miocardiopatia hipertròfica. L'ecocardiograma, per la seva part, és una tècnica d'imatge més recent i molt precisa i que s'aplica als esportistes blaugranes des de mitjans de la dècada dels noranta. Aquesta prova visualitza i determina el gruix

Què és la mort sobtada?

La mort sobtada en els esportistes es produeix normalment com a conseqüència de malalties en el cor amb repercussió clínica i funcional significativa.



El cor bombeja la sang i la reparteix per tot el cos per aportar l'energia necessària.

Aquest procés d'ompliment i buidatge de sang al cor ve precedit per un fenomen elèctric que es tradueix en un senyal electrocardiogràfic.

Una alteració d'aquest senyal elèctric pot ser sinònim d'arítmies com la fibrilació ventricular que és la responsable de l'aturada cardíaca.

Les principals causes

- Miocardiopatia hipertròfica (engruiximent anormal de les parets del cor)
- Anomalies coronàries congènites (limitació del flux de sang al cor per un defecte de les pròpies artèries)
- Hipertròfia idiopàtica ventricle esquerre (gruix anormal de la paret del cor)
- Coronària descendent anterior al túnel (limitació en l'aportació de sang per defecte extern en la artèria més important del cor)
- Trencament de l'aorta
- Estenosis aòrtica (vàlvula aòrtica defectuosa que dificulta el pas de la sang del cor a la circulació general)

de les parets del cor, el diàmetre de les cavitats i l'estructura de les vàlvules. Amb tota aquesta informació els experts tenen al seu abast tots els paràmetres necessaris per detectar qualsevol problema cardiològic que aconselli iniciar el corresponent tractament preventiu o desaconselli la pràctica esportiva.

El sobreentrenament

Tot i que hi ha alguns casos de mort sobtada que responen a causes desconegudes, la incidència en l'esport és molt baixa gràcies als mecanismes preventius i als controls que es realitzen. Les darreres investigacions demostren que el sobreentrenament pot ser un dels factors causants d'aquests problemes cardiovasculars. Per això també es treballa perquè els entrenaments siguin els més adequats al tipus d'esport practicat i la tipologia particular de cada esportista.

La identificació de les malalties amb risc de mort sobtada és un dels reptes de la medicina esportiva. Un programa amb la metodologia i els mitjans diagnòstics que es disposa en el Serveis Mèdics del FC Barcelona és suficient per assolir amb garanties aquest objectiu ■

La mort sobtada d'esportistes

La mort sobtada d'esportistes professionals crea un gran impacte social i mediàtic que sovint es tradueix en incomprensió i alarma davant d'aquest tipus de tragèdia. Tot i que els casos varien en funció del país i de l'esport més practicat en cada país, hi ha estudis que mostren que el ciclisme, el futbol, el bàsquet i l'atletisme són els esports amb més incidència de mort sobtada. Un dels casos de mort sobtada de més impacte va ser la mort del futbolista camerunès Marc-Vivien Foe, que va perdre la vida el 26 de juny del 2003 durant el partit de la Copa Confederacions que disputaven les seleccions de Camerun i Colòmbia. Aquests són altres casos d'esportistes professionals que van perdre la vida durant la pràctica d'una activitat esportiva:

- Denis Zanette, ciclista, 11 de gener del 2003
- Fabrice Salanson, ciclista, 3 de juny del 2003
- Marc-Vivien Foe, futbolista, 26 de juny del 2003
- Miklos Feher, futbolista, 25 de gener del 2004
- Ramond Jumikis, bàsquet, 10 de febrer del 2004
- Johan Sermon, ciclista, 13 de febrer del 2004
- Thomas Herrion, futbol americà, 20 d'agost del 2005

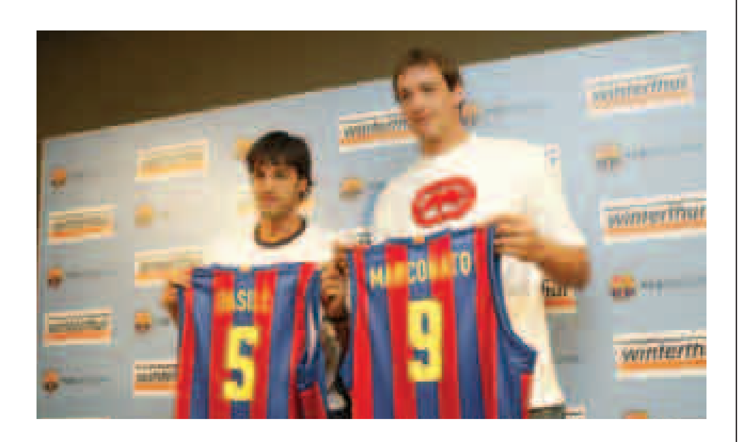




TEXTOS: Xavier Catalán i María Rozalén

Supercampions d'Espanya

El primer equip de futbol va assolir el primer títol de la temporada en guanyar la Supercopa d'Espanya davant el Betis. L'eliminatòria va quedar decidida a l'anada disputada a Sevilla. Els homes de Rijkaard van fer un extraordinari partit i van guanyar per 0 a 3 amb gols de Giuly, Eto'o i Ronaldinho, que va marcar gràcies a un excel·lent llançament de falta. A la tornada, l'equip blaugrana es va avançar al marcador mitjançant un gol d'Eto'o. Amb tot, el conjunt barcelonista no va poder mantenir el mateix ritme que a l'anada. Tot i disposar de millors oportunitats que el seu rival, el conjunt andalús va marcar en dos contratacs i el partit va acabar amb 1 a 2 al marcador. En el global dels dos partits, però, el Barça va ser molt superior i va conquerir la sisena Supercopa d'Espanya de la seva història.



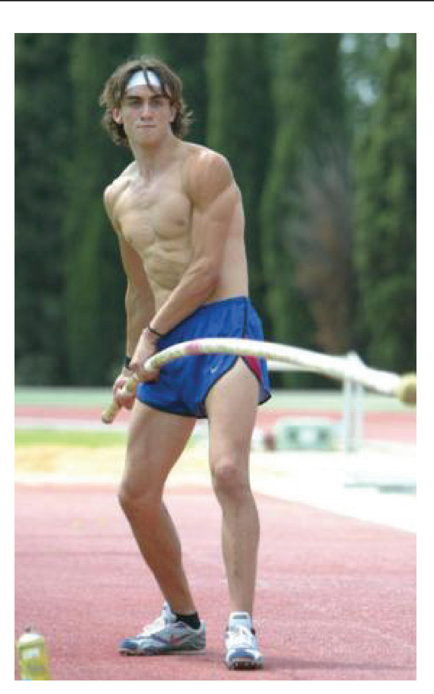
Basile i Marconato, experiència italiana al Barça

Gianluca Basile i Denis Marconato són dues de les noves cares del Winterthur FC Barcelona. Basile és versàtil i pot jugar de base i d'escorta. Prové del Climamio de Bolònia, amb què es va proclamar campió de la lliga italiana la temporada passada. Marconato és un pivot de 2'11cm. que arriba per reforçar el joc interior de l'equip procedent del Benetton de Treviso. L'experiència de Marconato a nivell internacional serà tota una garantia per a l'equip dirigit per Dusko Ivanovic.



La setena Lliga dels Pirineus

El Barça d'handbol va assolir el primer títol de la temporada en guanyar la Lliga dels Pirineus, disputada a Vilanova i la Geltrú. A les semifinals, l'equip barcelonista va derrotar l'US Creteil per 31 a 28. A la final, el conjunt blaugrana es va enfrontar l'Usam Nimes. Després d'un primer temps molt igualat, l'equip de Xesco Espar va demostrar la seva superioritat. El partit va acabar amb 29 a 22 al marcador i el Barça assolia el seu setè títol en aquesta competició.



Vélez, bronze al Mundial juvenil d'atletisme

L'atleta blaugrana Albert Vélez va aconseguir la medalla de bronze en el Mundial d'atletisme juvenil que es va celebrar a Marràqueix (Marroc). L'atleta barcelonista, que va fer un millor salt de 5'20 metres, es va quedar a només cinc centímetres de les dues primeres places que van aconseguir el xinès Yang Yanghseng i el nord-americà Roth Scott respectivament.



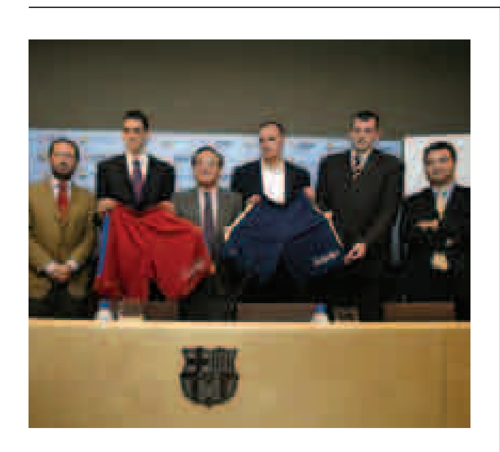
Acord amb el Club Voleibol Barcelona

El FC Barcelona i el Club Voleibol Barcelona van signar un acord de col·laboració per a aquesta temporada 2004-05 mitjançant el qual l'equip passa a denominar-se CVB Barça i lluiex els colors blaugranes. La secció, que està formada per un grup de 70 noies, té el seu equip sènior competint a la Primera Divisió Nacional. El CVB Barça té altres quatre equips inferiors: juvenil, cadet i infantil A i B.



Suport majoritari a l'Assemblea

Els socis compromissaris van aprovar amb una àmplia majoria els comptes de l'exercici 2004/05 i el pressupost per a aquesta temporada. Amb 237 vots a favor, 7 en contra i 14 en blanc, l'Assemblea va aprovar el pressupost de la temporada 2005-06, que s'enfila als 240 milions d'euros. De la mateixa manera, els socis compromissaris van aprovar, amb 276 vots a favor, 17 en contra i 23 en blanc, els comptes de l'exercici anterior, que es van tancar amb uns beneficis d'explotació de 18 milions d'euros, abans d'impostos.



Mitsubishi Electric, segon patrocinador

Barça i Mitsubishi Electric, una de les empreses líders en el sector d'aires condicionats a l'Estat, van arribar a un acord mitjançant el qual aquesta empresa es converteix en patrocinador oficial de la secció de bàsquet durant les properes dues temporades. Després de l'acord amb Winterthur com a patrocinador principal de la secció signat l'any passat, ara Mitsubishi Electric es converteix en el segon patrocinador i llueix la seva marca en la part davantera del



El Barça amb la Diada i l'Estatut

Una delegació club, encapçalada pel president Joan Laporta, el vicepresident Albert Vicens, els directius Xavier Cambra, Josep Cubells i Toni Rovira, els jugadors del primer equip de futbol, Xavi i Puyol, i el tècnic i el porter de l'equip d'handbol, Xesco Espar i David Barrufet van fer l'ofrena floral al monument a Rafael Casanova, amb motiu de la celebració de la Diada Nacional de Catalunya. Aquell mateix dia, abans de començar el partit de lliga davant el Mallorca, el Barça va fer palès el seu suport al nou Estatut.



Kakiouzis, un aler-pivot treballador per a Ivanovic

El grec Michalis Kakiouzis va fitxar per l'equip barcelonista per a les dues properes temporades. Provinent del Montepaschi Siena, Kakiouzis, que fa 2'06 cm d'alçada, és un jugador complet que destaca per ser un bon llançador i rebotador en atac. És el tercer jugador grec en la història de la secció de bàsquet blaugrana després de Rentzias i Ekonomou.



La Lliga del Gran Repte, tot un èxit

La segona edició de la Lliga del Gran Repte ha estat tot un èxit de participació i de públic. Més de 750 socis barcelonistes han pogut gaudir d'aquesta competició, que s'emmarca en les activitats programades com a nous continguts del carnet de soci. Aquesta activitat pretén que els socis del FC Barcelona visquin l'entitat des de dins, fomentant l'ambient social i lúdic del club. Les quatre categories participants -nens, femení, sènior i veterans- van poder celebrar la final del torneig al Camp Nou. Per un dia van emular alguns dels seus ídols, i fins i tot els van conèixer, ja que Thiago Motta va ser l'encarregat de lliurar els premis a la categoria de nens. D'altres participants, a més, van poder complir el somni de marcar un gol al Camp Nou.

BARÇA



RAFAEL MÁRQUEZ







Festa en un Gamper de Champions

La 40a edició del Trofeu Joan Gamper va ser d'autèntic luxe. Un any més, els prolegòmens del matx van ser tot una festa amb un ampli ventall d'activitats com actuacions musicals, taller de castells i inflables a l'esplanada del Camp Nou i desfilada de trabucaires i grallers dins l'estadi. Barça i Juventus van protagonitzar un partit espectacular digne de la Lliga de Campions. El conjunt de Fabio Capello es va avançar en el marcador amb un gol de penal marcat per Del Piero, però l'equip blaugrana, amb un espectacular Messi, va capgirar el resultat amb els gols d'Iniesta i de Gio. Amb tot, Trezeguet va empatar el partit amb un altre gol de penal i el Trofeu Gamper es va haver de decidir a la tanda de penals, on el Juventus va estar més encertat.



U2 omple el Camp Nou

El Camp Nou, amb més de 80.000 espectadors, va ser l'escenari d'una gran festa amb motiu del concert del grup U2. Un dels moments culminants del concert va arribar quan Bono es va apropar a The Edge i li va donar una samarreta del Barça amb el número 10. El guitarrista d'U2 va tocar vestit de blaugrana les últimes dues cançons de la nit.



Williams-Thornton, bàsquet 'made in USA'

El Barça de bàsquet va incorporar dos jugadors nord-americans per reforçar el joc exterior. Shammond Williams és un base amb una dilatada experiència a l'NBA, en què va jugar sis temporades. Marvis 'Bootsy' Thornton és un escorta amb molta experiència al bàsquet europeu, després d'haver passat cinc anys a Itàlia.



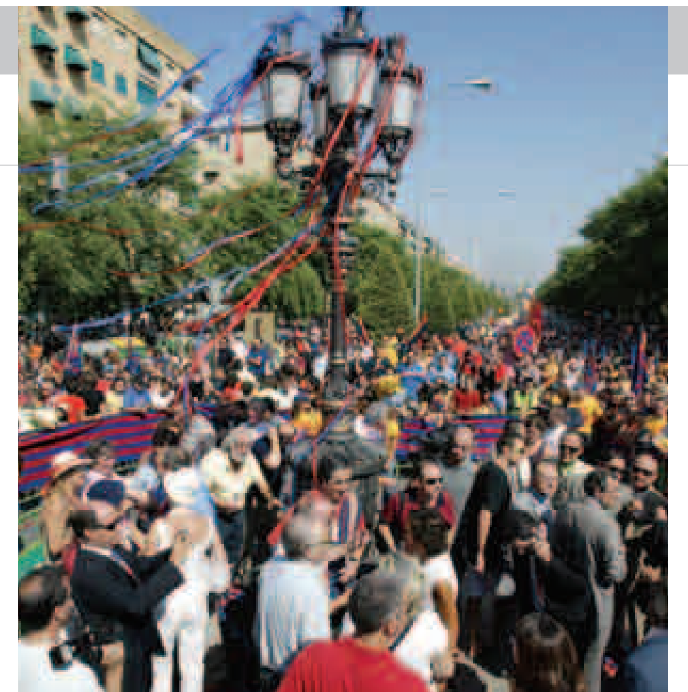
Tot Colors

La segona edició del Torneig de Futbol Sala intercultural i interterritorial "Tot Colors 2005", organitzat per la Fundació FC Barcelona, va comptar amb la participació de 68 equips i 816 jugadors. Aquest torneig pretén fomentar els valors solidaris i cívics que implica la pròpia pràctica esportiva. La fase final va tenir com a guanyadors la selecció d'Andorra, a la categoria d'adults, i la selecció de Barcelona, a la de júniors.



Joan Franquesa i Joan Boix, nous directius

La Junta directiva va nomenar Joan Franquesa i Joan Boix com a nous directius de l'entitat. Aquests nomenaments van ser ratificats en l'Assemblea General Ordinària del mes d'agost. Franquesa, llicenciat en Dret i soci del club número 97.872, es va incorporar a l'Àrea Econòmica. Boix és llicenciat en Medicina i soci del club número 63.974 i va passar a formar part de l'Àrea Social.



Còrdova, capital del barcelonisme

Prop de 300 penyes d'arreu del món representats per gairebé 4.000 penyistes es van reunir a Còrdova per celebrar la XXIX Trobada Mundial de Penyes del club. La Trobada es va iniciar amb la recepció oferta per l'Ajuntament i la Diputació de Còrdova a la delegació blaugrana, que estava formada pel president Laporta i els directius Godall, Rovira i Boix. L'endemà, l'alcaldessa Rosa Aguilar, aferrissada barcelonista, el president Laporta i Miguel Márquez, president de la Peña Malena, organitzadora de la Trobada, van inaugurar el monument commemoratiu de la Trobada. A més, els jugadors Van Bommel i Ezquerro van participar en un clínic amb 200 nens i nenes que van gaudir de diverses activitats lúdiques. La jornada va cloure amb el Congrés de Penyes, on es va fer públic que la PB de Sitges organitzarà la Trobada del 2006, i amb un sopar de gala, celebrat a l'Alcazar de los Reyes Cristianos.



Vujanic, reforç de luxe per al Barça de bàsquet

El base Milos Vujanic és l'últim reforç de l'equip d'Ivanovic. El jugador serbi prové del Climamio de Bolònia on va guanyar la lliga italiana a la temporada 2004-05. Vujanic està en l'última fase de recuperació de la seva lesió als lligaments creuats al genoll i serà un reforç de luxe quan estigui físicament al 100%.



Campions del Carranza

El FC Barcelona va guanyar el Trofeu Carranza després de vèncer a la final el Cadis per 1 a 3, amb gols d' Eto'o i Ronaldinho (2). Amb aquest triomf l'equip blaugrana assolia el tercer Trofeu Ramón de Carranza de la seva història. El Barça havia arribat a aquesta final en derrotar el Sevilla a les semifinals a la tanda de penals, després que el partit acabés amb empat a un gol.



SORLI DISCAU, patrocina l'hoquei patins

El FC Barcelona i la cadena de supermercats SORLI DISCAU van arribar a un acord mitjançant el qual aquesta empresa es converteix en el patrocinador principal de l'equip d'hoquei patins durant les properes dues temporades. Amb aquest acord l'equip ha passat a denominar-se FC Barcelona-SORLI DISCAU, i aquesta marca apareix a totes les equipacions oficials del primer equip d'hoquei patins, tant en competicions estatals com internacionals.

Visita a Bòsnia i Hercegovina

Una delegació barcelonista encapçalada pel president Joan Laporta va viatjar a Bòsnia i Hercegovina amb la finalitat de seguir promovent els valors del barcelonisme a nivell internacional i col·laborar amb la tasca humanitària de l'ONG Acció Solidària-INGMAN. A Sarajevo es va fer un recorregut per l'Orfenat dels 'nens de la guerra' i l'Hospital Oncològic i es va inaugurar la Penya Barcelonista d'Hadzici. A Mòstar es va fer una visita a la ciutat i a la base Urgell, integrada per 300 soldats espanyols.



UNA IDEA GUANYADORA

L'estiu de 2003, el FC Barcelona va iniciar un nou projecte futbolístic. Els èxits no han trigat en arribar. La temporada passada es va aconseguir el títol de Lliga. Enguany ja és al Museu la Supercopa espanyola. Les claus? El desenvolupament del sistema 1-4-3-3, la definició dels perfils necessaris i la contractació dels jugadors capaços de convertir la teoria en èxits.

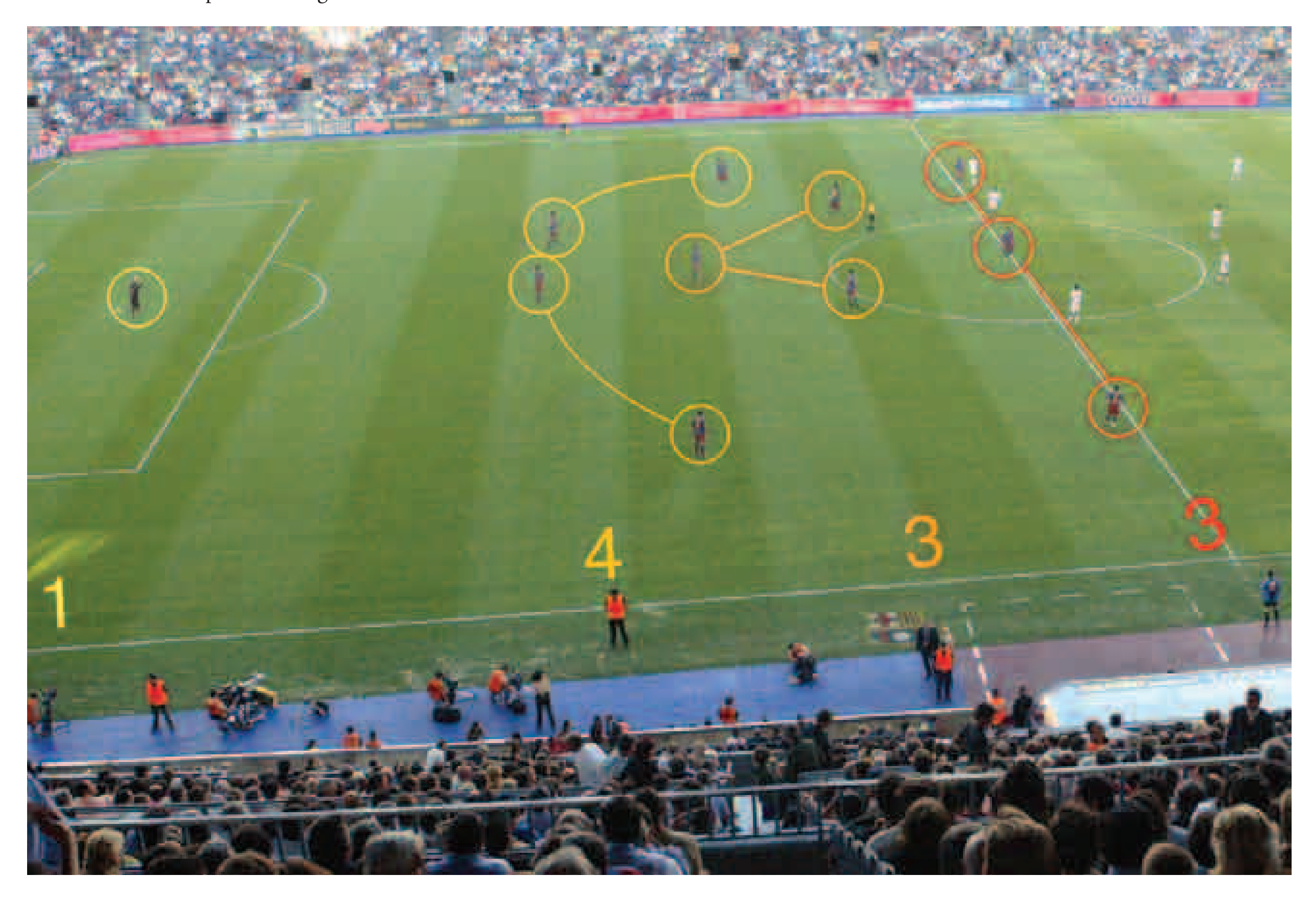
TEXT: Lluís Láinz | FOTOS: Àlex Garcia

De vell antuvi, el FC Barcelona ha estat un club amb una filosofia esportiva molt clara, basada en que els seus equips lluitin sempre per la victòria, donant un espectacle de la màxima qualitat i amb la participació, sempre que sigui possible, del major nombre de jugadors formats a casa nostra. Però tota filosofia va, necessàriament, associada a un projecte i a un sistema de joc.

Ara fa dos anys llargs, la Junta directiva encapçalada per Joan Laporta va iniciar el seu projecte, apostant per la incorporació de Txiki Begiristain com a secretari tècnic i de Frank Rijkaard com a entrenador del primer equip. Ells dos, sempre tenint en compte la plantilla que heretaven i la situació econòmica en què es trobava el club, van posar fil a l'agulla. Sense gairebé temps, van començar a desenvolupar la idea guanyadora que ens va portar, la darrera temporada, a conquerir el campionat de Lliga. És cert que els primers moments van ser difícils. Però tot projecte necessita un temps per posar-se en marxa i començar a donar els seus fruits. De fet, després d'uns primers mesos irregulars, cap el Nadal es van començar a assolir els primers resultats satisfactoris. La segona volta de la temporada 2003-2004 va ser espectacular, com ho va ser, també, la segona temporada. Aquest estiu, la incorporació de dos nous jugadors, Van Bommel i Ezquerro, la recuperació dels lesionats i l'ascens de Damià i Messi al primer equip sumen qualitat i força en el camí per convertir aquella idea en títols.

Encara que sembli senzill, no ho és pas. Decidir que un equip de futbol jugui d'acord amb un patró de joc concret (1-4-2-3-1, 1-4-4-2 o 1-4-3-3, per posar només tres dels planteja-

Tothom sap que el sistema escollit per Txiki Begiristain i Frank Rijkaard va ser el 1-4-3-3. I tothom ha de saber que aquest sistema no pot ser rígid ni tancat, perquè en cas que ho fos, en poc temps els equips rivals podrien trobar la fórmula per combatre i contrarestar els punts febles i forts que apareixen, indefectiblement, en tots els equips



Per què es va triar el sistema 1-4-3-3? Perquè és un dels que més afavoreix el joc per les bandes i, en conseqüència, dóna més opcions per assolir els principis fonamentals de la filosofia del nostre club, que són guanyar i fer-ho amb un joc el més atractiu possible

ments més utilitzats durant els darrers anys), és molt fàcil. Però a partir d'aquest punt s'han de desenvolupar moviments ofensius i defensius, fixar estratègies, definir els perfils dels jugadors ideals per cobrir cadascuna de les posicions del sistema, analitzar si els jugadors de què disposes són els més adients, quines baixes i altes s'han de donar, quines possibilitats econòmiques hi ha i quines opcions t'ofereix el mercat. Finalment arriba l'hora de construir un equip. Perquè el futbol és un joc, un espectacle, una passió i en el cas del Barça també un sentiment, que només es pot desenvolupar amb èxit si tots plegats (directius, executius, tècnics, metges, fisiòlegs, personal auxiliar i, sobre tot, els socis i aficionats) donen el temps i el suport necessaris a una feina que de fet no s'acaba mai. Perquè arribar no deixa de ser relativament menys complicat que mantenir-se i millorar per aconseguir que la idea guanyadora no ho sigui només una vegada sinó durant molts anys seguits.

Tothom sap que el sistema escollit per Txiki Begiristain i Frank Rijkaard va ser el 1-4-3-3. I tothom ha de saber que aquest sistema no pot ser rígid ni tancat, perquè en cas que ho fos, en poc temps els equips rivals podrien trobar la fórmula per combatre i contrarestar els punts febles i forts que apareixen, indefectiblement, en tots els equips. Perquè el futbol no deixa de ser un joc on la petita errada, forçada o pròpia, i el detall tècnic o tàctic menys esperat, acaben per dur a la victòria o la derrota en qualsevol moment.

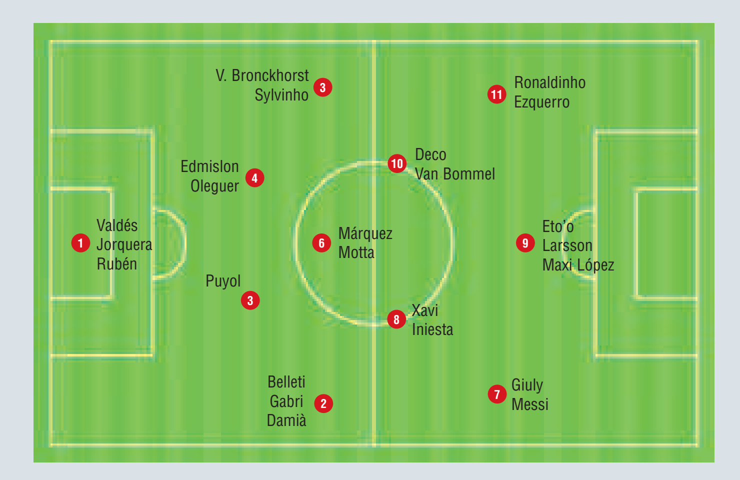
Molts es preguntaran perquè es va escollir el sistema 1-4-3-3 i no un altre. Les raons, són dues: aquest plantejament permet desenvolupar una ocupació racional i constant del terreny de joc, donant solidesa a l'equip tant en els moviments defensius com ofensius; i que és un dels sistemes que més afavoreix el joc per les bandes i, en conseqüència, dóna més opcions per assolir els principis fonamentals de la filosofia del nostre club: guanyar i fer-ho amb un joc el més atractiu possible.

Sobre el terreny de joc, la col·locació de l'equip entès com a col·lectiu de jugadors també és un

El desenvolupament de la idea

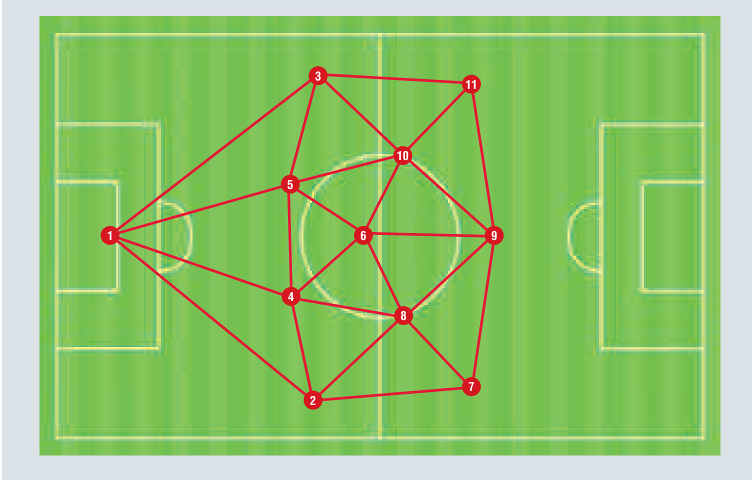
El FC Barcelona, mitjançant la seva Junta Directiva i els seus tècnics, ha treballat molt dur per tal d'aconseguir que el grup de jugadors que ha de desenvolupar el projecte futbolístic tingui les capacitats tècniques, físiques, tàctiques i de personalitat necessàries per fer possible el funcionament del sistema de joc que, amb les seves variants ofensives, defensives i estratègiques, que els ha de dur a lluitar per tots els títols de les competicions (Lliga de Campions, Lliga i Copa del Rei) en què participen. El treball constant i el compromís de tots és fonamental per assolir la consolidació i millora de les possibilitats competitives. Aquesta temporada 2005-2006, la plantilla compta amb 24 jugadors que formen un bloc sòlid i guanyador.

Esquema 1: Una plantilla amb recursos



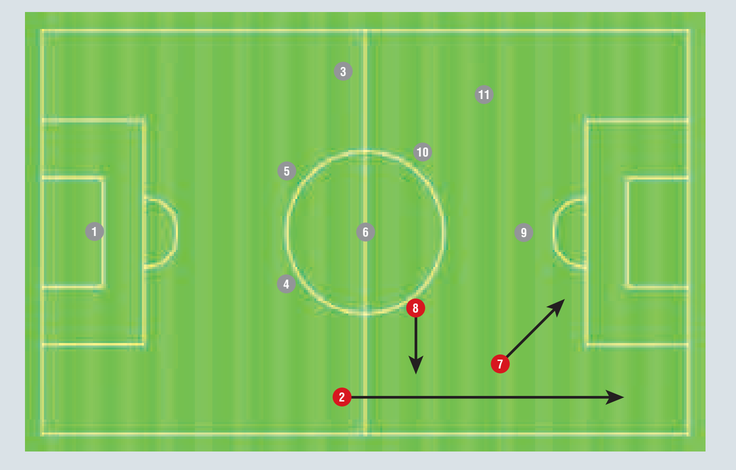
La plantilla, amb els jugadors col·locats en la seva posició natural, té totes les posicions ben cobertes. Hi ha un mínim de dos jugadors per a cada un dels onze llocs de l'equip i molts, a més, poden jugar en altres llocs. Per posar només dos exemples, Márquez pot jugar com a central dret, central esquerra o pivot i Van Bommel pot fer de pivot, interior dret i interior esquerra.

Esquema 2: La formació de triangles



Una de les raons per les quals es va escollir el sistema 1-4-3-3 va ser perquè permet la ocupació racional del terreny de joc i la formació permanent de triangles per tal d'afavorir el control del joc, la possessió i la circulació de la pilota, així com per provocar situacions de superioritat numèrica, en defensa i en atac, en qualsevol zona del terreny de joc.

Esquema 3: La utilització de les bandes



La qualitat del futbol de l'equip es basa tant en el domini de les accions tècniques i tàctiques per part dels seus jugadors com en la utilització de les bandes per crear ocasions de gol. L'exemple que es mostra en aquest gràfic es refereix a les opcions d'arribada que tenen, intercanviant les seves posicions, el lateral, l'interior i l'exterior de la banda dreta.


Frank Rijkaard dóna instruccions a Puyol i Oleguer

altre factor important. La distància respecte la porteria pròpia i la contrària marca les possibilitats del conjunt de defensar i atacar, reduint o creant els espais per dur a terme l'objectiu d'impedir les ocasions de gol del contrari o afavorir la creació d'oportunitats de gol pròpies. Conceptes com el control del partit, la possessió de la pilota i la velocitat del joc, entre d'altres, depenen en gran part de què els onze jugadors mantinguin la seva formació, les distàncies entre línies, els espais per davant i per darrera de la posició de la pilota, la formació de triangles per provocar situacions de superioritat numèrica i afavorir les ajudes, cobertures, permutes o desdoblaments... En definitiva, tot plegat perquè es pugui aconseguir la unitat del bloc.
Tot això és la teoria. Important, però només teoria. Què ens manca ara? És imprescindible saber escollir els jugadors capaços de convertir les rodones, les fletxes i els traços de la pissarra dels tècnics en una realitat. S'ha de tenir clar qui és el perfil físic, tècnic, tàctic i, sobretot de personalitat, de cadascun dels jugadors en funció de la posició que han d'ocupar en el sistema. I aquí, Txiki Begiristain i Frank Rijkaard, juntament amb els tècnics que formen part de la Secretaria Tècnica i del primer equip, han desenvolupat també una tasca fonamental. Partint del principi que per jugar al FC Barcelona s'ha de voler pertànyer al club i assolir el compromís de lluitar per ell, han determinat que els jugadors han de ser guanyadors (amb una mentalitat i una actitud molt fortes), intel·ligents (tenir visió del joc), ràpids (física i mentalment) i tècnics (amb gran domini de les accions bàsiques, en funció de la posició que ocupin dins el terreny de joc).

En aquests moments, després de posar el projecte en marxa, definir el sistema i escollir els jugadors més adients per desenvolupar-lo amb èxit, la tasca continua. S'ha guanyat una Lliga amb bons resultats, amb un futbol de molta qualitat i amb la participació de molts jugadors formats a casa nostra (Valdés, Jorquera, Rubén, Gabri, Damià, Pujol, Oleguer, Motta, Xavi, Iniesta i Messi). Però en volen més. I per això continuen treballant. Ara han de consolidar el que ja tenen i tractar, dia a dia, de millorar en tots els aspectes ■

L'anàlisi de Txiki Begiristain

Secretari tècnic del FC Barcelona



La recuperació de Motta, Gabri, Edmílson i Larsson, les incorporacions de Van Bommel i Ezquerro i la confirmació de Damià i Messi com a jugadors del nostre primer equip de futbol constitueixen les grans novetats del FC Barcelona en aquesta temporada 2005-2006 que va començar el passat mes d'agost. Amb tots ells s'ha arrodonit una plantilla competitiva i capaç d'aconseguir que el projecte iniciat ara fa poc més de dos anys pugui consolidar-se.
De fet només hi ha hagut dos fitxatges, Van Bommel i Ezquerro, que han arribat amb la carta de llibertat i en un moment en què poder oferir-nos polivalència (Mark pot jugar en qualsevol dels tres llocs del mig del camp i Santi por fer-ho en qualsevol dels tres llocs de la davantera) i rendiment immediat, ja que venen en la millor etapa de la seva carrera esportiva, carregats d'experiència i il·lusió.
Però el més important potser és que aquests darrers mesos hem aconseguit renovar els contractes de molts dels nostres tècnics i jugadors, de forma que podem garantir la continuïtat del projecte en les persones dels entrenadors i dels futbolistes que formen la columna vertebral de l'equip que la darrera temporada ens va dur a guanyar el Campionat de Lliga.


L'onze titular que es va enfrontar a l'Alabès


FCBARCELONA
by PAULVERSAN
FCB
Nova
Col·lecció
Acer
Fashion on steel
©FCB



ALFONS GODALL, COMPROMÍS

La relació de l'Alfons Godall Martínez (soci número 58.167) amb el Barça és la història d'un compromís amb uns colors, amb un club i amb un país. Personalment, no entén el barcelonisme sense el catalanisme, i així ha estat de sempre, des que el seu pare el duia al camp i ell passava amb el carnet de la mare.

TEXT: Antoni Aira | FOTOS: Àlex Garcia

Els primers records que té del Camp Nou, des de la seva localitat al lateral de primera graderia, són coincidents amb els d'un company de generació i de Junta, en Xavier Cambra. Recorda perfectament la impressionant protesta de l'estadi contra l'injust penal xiulat per l'àrbitre Guruceta, malgrat que només tenia vuit anys: "La xiulada era ensordidora i el meu pare em va agafar pel braç i vam sortir del camp. Jo crec que ho va fer més per si allò anava a més, que no pas per la indignació del moment".

Es començava a forjar un compromís amb el club. I l'amistat va ser clau per refermar-s'hi. Amb uns 15 anys, va començar a anar a l'estadi amb els companys d'escola dels germans Maristes del carrer de València de Barcelona. Entre aquesta colla, lligada per llaços d'amistat i per l'afició culer, hi havia en Joan Laporta, amic seu des dels sis anys.

Per poder estar plegats a l'estadi, van decidir situar-se a la graderia de general, on podien viure amb tota intensitat els 90 minuts d'enfrontament. Però la general del Camp Nou no va ser l'única que va acollir-los. El grup de Laporta i Godall era assidu als derbis barcelonins, pel que també anaven junts a la general de Sarrià, per donar un suport entusiasta al Barça. El gol de la penya Manigua de l'estadi de l'Espanyol també va ser testimoni del seu suport a l'equip blaugrana. Godall recorda que "a general hi havia un ambient especialment caldejat, sobretot en aquests partits, i per això alguna vegada vam haver de sortir per cames de Sarrià".

El compromís amb l'equip, doncs, era evident que anava més enllà de la seva assistència als partits al Camp Nou. I més enllà de Sarrià, Godall i els seus amics es van desplaçar amb el primer

El grup de Laporta i Godall era assidu als derbis barcelonins. El gol de la penya Manigua de l'estadi de l'Espanyol també va ser testimoni del seu suport a l'equip blaugrana. Godall recorda que «a general hi havia un ambient especialment caldejat, sobretot en aquests partits, i per això alguna vegada vam haver de sortir per cames de Sarrià»



TEST BLAUGRANA

Un desig complert des que és a la junta: recuperar la il·lusió dels barcelonisme i fer país
Un desig per complir durant aquest mandat: La Lliga de Campions i aprofundir en la democràcia interna del club
Una frase del Cant del Barça: Barça! Barça! Barça!
Un entrenador i un jugadors de referència: entrenadors, Helenio Herrera i Johan Cruyff. Jugador, Romário
Una afició: fer caminades per la natura
Un racó del país per a desconnectar: Formentera
Un personatge històric: Jaume I, el Conqueridor
Un esport, a banda del futbol: la natació

equip a finals com la de Basilea. D'aquell viatge en guarda un record molt especial: "Finalment hi vaig anar amb un amic del Jan i un cosí seu, perquè ell va caure malalt. Vam anar-hi amb un R-5 i vaig tenir el gran privilegi de viure l'espectacular ambient de la caravana". Godall té encara molt present la "marca de la casa" que deixaven els aficionats culers arreu: "Arribàvem a indrets per on la caravana ja havia passat, i la gent ens felicitava pel civisme que havien demostrat els blaugranes que ja hi havien fet camí".

Futbol i espectacle

Sobre el terreny de joc, entén el futbol com a espectacle, "perquè, a més, així està clar que els resultats també acaben arribant". Per això l'estrena de Cruyff a la banqueta blaugrana el va encoratjar especialment: "Vam gaudir molt amb aquell equip. Jo compartia totalment la seva filosofia. Ens va ajudar a recuperar l'autoestima". I va ser quan aquella etapa es va interrompre, "de forma més inadequada que inesperada", quan va veure clar que "calia fer alguna cosa per construir una alternativa a una Junta amb molts anys". Va arribar la seva etapa al grup opositor de l'Elefant Blau i va ser llavors quan va entrar en contacte amb l'Armand Carabén, amb qui va establir una relació d'amistat i d'admiració: "Va ser un referent i un mestre. Havia portat el Cruyff, l'any 1973, i així el club va donar un salt qualitatiu importantíssim en la seva modernització, apropant-nos a l'Europa oberta i moderna del model holandès. El compromís d'aquest gran home amb el Barça és un exemple a seguir, ja que també va ser referent en quant a la catalanització del FC Barcelona, com va deixar clar en el caràcter reivindicatiu i catalanista que va imprimir als actes del 75è aniversari del club".

«Armand Carabén va ser un referent i un mestre. Havia portat el Cruyff i així el club va donar un salt qualitatiu importantíssim en la seva modernització, apropant-nos a l'Europa oberta i moderna del model holandès. El seu compromís amb el Barça és un exemple a seguir. També va ser referent en quant a la catalanització del club»

Actualment combina la dedicació a la seva promotora immobiliària amb el Barça. És llicenciat en Ciències Econòmiques i Empresarials per la Universitat de Barcelona, l'empresa és la seva vocació, però el sentiment de responsabilitat amb el club fa que la balança es decanti clarament en favor del Barça: "Per damunt de les persones, el nostre projecte necessita d'una dedicació desinteressada en favor d'una institució que ens transcendeix. Jo no concebo el Barça si no està estretament relacionat amb un compromís amb el país, com ja passava en temps del fundador Joan Gamper. Però a més del compromís amb Catalunya, el Barça el té amb la societat, amb l'esportivitat i amb una concepció cívica de l'esport". El moment actual del món del futbol també l'engresca especialment a l'hora d'enfortir la seva vinculació amb el dia a dia del club: "S'ha fet un salt qualitatiu, perquè el compromís del Barça ara també ha d'anar més enllà de Catalunya per estendre'l al món global actual. Perquè, a nivell mundial, el Barça és el club que més es pot identificar amb els valors més positius que envolten l'esport". Segons Godall, "es poden fer coses positives per la societat, des de l'esport". I a això dedica la seva feina com a vicepresident responsable de l'Àrea Social: a l'atenció als socis i a les penyes, a través de l'Oficina d'Atenció al Barcelonisme i del Departament de Penyes, i al servei a la societat, a través de la Fundació, en favor de col·lectius desafavorits i de la difusió de la cultura pròpia de Catalunya ■



LA INVASIÓ PACÍFICA DE BASILEA

TEXT: JM Lázaro | FOTOS: CDB / Albert Prat

A mitjans de maig de l'any 1979 al FC Barcelona se li va presentar una magnífica oportunitat per mostrar a Europa el seu potencial esportiu i social. I la va ben aprofitar. La final de la Recopa disputada a Basilea va significar una impressionant mobilització de masses. Més de 30.000 barcelonistes van ocupar el Saint Jakob Stadion per mostrar al món sencer la seva força i el seu arrelament al país. Autocars, trens i cotxes particulars van traslladar a Basilea la il·lusió, l'ànim, i els valors d'un club amb 80 anys d'història i amb una gran nit pendent a la seva memòria.

Basilea és la història d'un gran triomf esportiu, però és alhora la història d'una manifestació popular sense precedents en el món de l'esport. La final de la Recopa disputada el 16 de maig de 1979 entre el FC Barcelona i el Fortuna de Düsseldorf va transcendir l'àmbit esportiu. Va ser una mena d'invasió pacífica, que esportivament va venjar les derrotes sofertes anys enrera a Suïssa, a les finals de la Copa d'Europa de 1961 i de la Recopa de 1969. Dos cops molts durs que van quedar quasi oblidats aquella nit amb la victòria dels Neeskens, Asensi, Rexach, Carrasco, Krankl i companyia.

Basilea ha deixat per sempre la imatge d'una afició abocada amb el seu equip. En aquell moment no van importar ni les dificultats del desplaçament, ni la duresa d'una suposada derrota després de tant d'esforç. Basilea va demostrar amb grandesa allò que la fe mou muntanyes i que la unió de tot un poble fa possible gestes que fins aleshores havien estat negades per l'atzar.

Escoltar les anècdotes de barcelonistes que en dos dies van sumar més de 2.000 quilòmetres i més de 24 hores de viatge per anar i tornar de Basilea, es converteix en un exercici exem-

Basilea ha deixat per sempre la imatge d'una afició abocada amb el seu equip. No van importar ni les dificultats del desplaçament, ni la duresa d'una suposada derrota després de tant d'esforç.Basilea va demostrar que la fe mou muntanyes i que la unió de tot un poble fa possible gestes abans negades per l'atzar





Abans, durant i després

La victòria va ser de les que fan època, però sobretot per la mítica mobilització del barcelonisme, que es va manifestar com un sol home durant tot el partit. Abans i després de la final. El cansament provocat per tantes hores de viatge en vells i incòmodes autocars va quedar mitigat per l'eufòria i els crits de 'Visca el Barça i Visca Catalunya!'. El cava va alleujar la set i va fer més suportable el trajecte des de Basilea a Barcelona. Abans d'emprendre la tornada a casa va haver qui va tenir temps de trepitjar la gespa del Saint Jakob Stadium. I fins i tot alguns han reconegut obertament que van arribar a menjar herba del camp de futbol on s'acabava de disputar el partit. Una manera peculiar de celebrar una gesta històrica.





plar per comprendre què representa el FC Barcelona més enllà de l'esport. 30.000 persones, 30.000 barcelonistes, 30.000 voluntats que una vegada superada la dictadura van poder mostrar al món la bandera de Catalunya. Va ser la primera vegada que fins i tot els afeccionats del Barça arribats des de localitats de la resta de l'Estat no van tenir objeccions per mostrar la bandera catalana, la senyera, fora del Camp Nou, conscients que el nou règim democràtic els emparava i els permetia aquesta llibertat. Per a molts, aquell viatge va suposar la possibilitat de sortir per primera vegada del seu poble, de realitzar un somni que no trobava excusa per realitzar-se, però que el seu amor al Barça va fer realitat.
La sortida dels autocars es va fer des de l'esplanada del Camp Nou. Espectacular va ser també el comiat dels qui no van acompanyar l'equip però que dempeus van acomiadar als atrevits viatgers pels voltants de l'estadi.
Un cotxe privat transportava tres amics que només sortir de la feina es van dirigir a Basilea per carretera per, un cop finalitzat el partit, reprendre el camí de tornada i l'endemà no faltar al lloc de treball. És un exemple simple però ple de simbolisme del que va significar aquella manifestació pacífica. Alguns menors d'edat van aconseguir arrencar el permís dels seus pares per pujar en un autocar i acompanyar l'equip fins a Suïssa.

Felicitacions de l'alcalde

Aquella excursió a Basilea ha deixat també en el record de molts l'incalculable grup de famílies senceres que van aconseguir quadrar agendes per anar tots junts a expressar alguna cosa més que el suport esportiu a un equip. La ciutat de Basilea va acollir als barcelonistes amb afecte i respecte. I fins i tot l'alcalde de la ciutat suïssa va felicitar als directius del Barça pel comportament de l'afició durant les hores que va romandre allà.
Mentre el partit es disputava, les grades es van vestir de groc i vermell, la senyera va presidir un matx on els jugadors del Barça estaven obligats a donar-ho tot pel club i per una afició davant la qual no es podia fallar. Inoblidable és la imatge dels trens passant just per darrere de la graderia a través d'una via situada sobre un pont. En aquells moments, l'afició del Barça airejava amb més energia les banderes, a manera d'explicació per a l'atònit viatger. Calia deixar constància que allà estava succeint un fet històric.

Aquella excursió a Basilea ha deixat també en el record de molts l'incalculable grup de famílies senceres que van aconseguir quadrar agendes per a anar tots junts a expressar alguna cosa més que el suport esportiu a un equip

Celebració a Sant Jaume

I si l'anada i el partit van tenir la seva èpica no menys inoblidable va ser l'arribada dels autocars a Barcelona. Els ponts que no fa tant de temps creuaven l'Avinguda de la Meridiana es van omplir d'afeccionats culers que volien donar la benvinguda als atrevits seguidors que havien acompanyat l'equip. La ciutat sencera estava al carrer i la plaça de Sant Jaume va ser l'escenari d'un altre crit unànime amb l'arribada dels campions i el títol de la Recopa. El barcelonisme va demostrar estar més viu que mai. Socis, penyes i afeccionats van deixar clar que estaven disposats a viure molts altres moments de joia fent costat al seu equip ■



SAMARRETES DE TOTS COLORS

TEXT: Eduard Pujol | FOTOS: Seguí / M. Ruiz

Ara que tot està inventat, encara hi ha jocs aparentment innocents que són com la prova del cotó fluix, però en versió blaugrana. Per exemple, mirar enrere i recordar el color de les samarretes que han vestit els porters del Barça els darrers anys. Hi trobem colors per a tots els gustos: negre, verd, blau, taronja...

Tots els grans moments de la història del FC Barcelona estan lligats al porter d'aquella tarda i al color de la samarreta que vestia. La memòria és selectiva, com la llista dels grans porters del Barça.

De color negre

Tot i que la samarreta fosca està lligada al porter rus Lev Yashin, conegut als anys seixanta com 'l'aranya negra', al Barça s'ha d'associar als porters de casa: de Sant Joan de Mediona (Alt Penedès), de l'Arboç (Baix Penedès), i de l'Hospitalet (Barcelonès). Antoni Ramallets, Salvador Sadurní i Víctor Valdés. O el que és el mateix, el porter del Barça de les 'Cinc Copes', el de la lliga del 73-74 i el de la dissetena, la del mes de maig del 2005. Lluny de l'estadi, el porter Iríbar també va vestir sempre de ben fosc. Aquesta temporada, l'Athletic Club ha triat el color negre per a la segona equipació. Als anys setanta, els àrbitres, de manera aleatòria, prohibien als porters que anessin de color negre. Això explica que en les fotos de l'època també es pugui veure

en Sadurní amb un jersei verd o blau marí, que es confonia amb el negre, tot i que no ho era.

De color verd

Quan els nens encara venien de París i els porters del País Basc, el porter del Barça es vestia amb un jersei de color verd, com la gespa de l'estadi. Per al record queden les imatges de les dues finals europees més celebrades de la nostra història. L'un, amb pantaló blau, i l'altra, de color negre. L'Artola, el maig del 79, a la Recopa de Basilea, i Zubizarreta, el porter de Wembley, la nit de la Copa d'Europa, el maig del 92. L'un de Sant Sebastià, format al vell Atotxa, i l'altre de Bilbao, nascut a l'etern San Mamés. L'Artola és la samarreta per fora, desgarvat, i l'altre és l'austeritat, amb la samarreta al seu lloc –que només faltaria. A base de judicis sumaríssims, i de viure amb l'ai al cor de

El color negre és el color dels grans porters de casa: Ramallets, Sadurní i Valdès. El color verd és el de les grans finals europees, amb l'accent basc d'Artola i de Zubizarreta

cada pretemporada, Artola va pujar als altars en una nit de Tots Sants, convertint-se en 'Sant Artola gloriós'. L'Andoni Zubizarreta també en va viure de tots colors. Va patir moltíssimes hores de soledat, condemnat pel furor ofensiu del Dream Team. Ara bé, també va ser el gran damnificat d'aquelles nits d'afusellament sense pietat, quan el Barça de Cruyff deixava per a un altre dia allò del bon futbol i la més elemental de les solideses defensives. Lluny del País Basc –ell era andalús, de Còrdova–, i en una època de poques alegries europees, el porter Miguel Reina també portava jerseis verds. La nit del 6 de juny del 1970 li va tocar defensar la porteria del Barça en el llançament del penal que Rifé mai va fer al jugador del Madrid Velázquez. Reina doncs, va ser el porter del Barça en la nit de 'l'afer Guruceta'.



Carles Busquets

Pere Valentí Mora

Salvador Sadurní

Pedro Maria Artola

Les samarretes del Museu del FC Barcelona

Si parlem del Museu del Barça i de samarretes s'ha de recórrer amb ulls encuriosits el seu passadís d'accés, el que sobrevola l'esplanada. S'hi exposen set samarretes històriques del FC Barcelona. I a l'interior del Museu, a tocar de la maqueta gegant de l'estadi, també es pot badar amb unes altres samarretes amb molta història: la de grans porters del Barça. La de color verd és la que Pello Artola portava la nit del 4 a 3 contra el Fortuna de Düsseldorf a Basilea. La de color blau és la de l'Urruti, que és com dir la samarreta de la lliga de Pucela.


Javier Urruticoetxea

L'Urruti va fer una botifarra a l'aire vestint de color blau a Valladolid després d'aturar un penal. A la final de Sevilla en va aturar dos més. No va servir de res. Aquella nit el jersei era vermell

De color blau

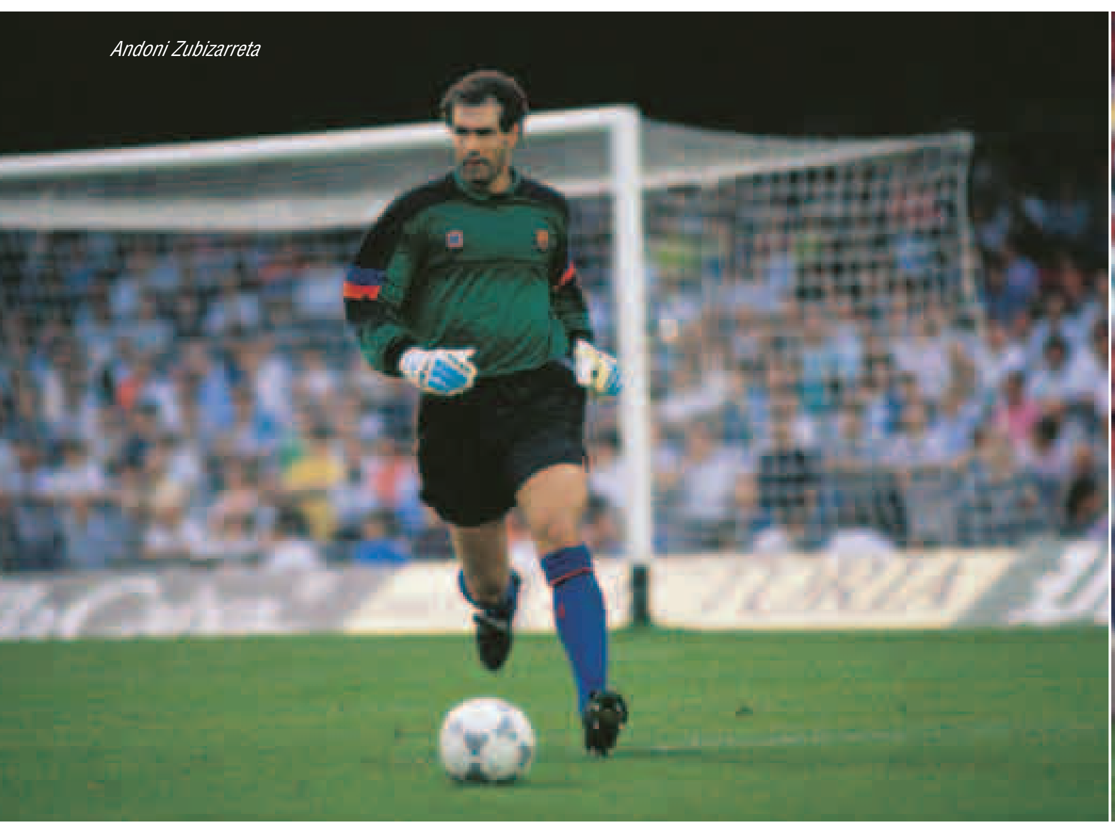
Potser perquè era un enamorat del mar –el de Sant Sebastià i el de Sitges–, el Javier Urruticoetxea va triar el blau per viure l'aventura de la lliga 84/85. Un campionat que es va parar en sec la tarda que l'Urruti va aturar un penal al Mágico González a Valladolid. La imatge d'aquella botifarra a l'aire és de color blau, com la samarreta de l'Urruti. Per cert, a la trista final de Sevilla, el 7 de maig del 1987, l'Urruti va canviar de jersei i en portava un de vermell. Més tard, un joveníssim Pepe Reina, ara al Liverpool després de jugar al Vila-real, va debutar amb el primer equip del Barça al camp del Celta. Tenia 18 anys. Vestia de color blau.

De taronja

El de l'Albert Jorquera i el de la nit del seu debut contra l'Athletic Club de Bilbao a l'estadi. També és la samarreta d'un porter holandès, que després de guanyar dues lligues (97/98 i 98/99), i la Copa del 98, va convidar a tot el barcelonisme a agafar el carro per anar a comprar al supermercat. Era Ruud Hesp, un porter que va arribar a Barcelona essent un desconegut i que va marxar sense fer soroll, amb la bonhomia com a bandera i amb uns resultats exemplars. Anys enrere el color taronja també va ser el color preferit del Pere Valentí Mora. Tot i això, el 17 de febrer del 1974, en la nit del 0 a 5 al Bernabéu, Mora portava un jersei gris, poc habitual a la paleta de colors de la porteria del FC Barcelona.

De color groc

El groc és un color associat al teatre. Per a alguns, però, el millor teatre del món és, precisament, el Camp Nou. En aquest escenari s'hi ha vist més d'un i de dos jerseis de color groc. Carles Busquets en portava un a l'equador dels anys 90, quan el Barça ja havia viscut a un pam de la glòria i havia conegut l'infern d'Atenes. Busquets acompanyava el seu jersei groc amb un pantaló llarg, de color negre, en una imatge inèdita per al públic de l'estadi. Més tard, el porter Arnau també va triar el groc per a l'estrena amb el primer equip en un partit de lliga contra l'Atlètic de Madrid de Kiko i Caminero, el 9 de novembre del 1996 ■


Andoni Zubizarreta



Ruud Hesp



www.aygobytoyota.com
AYGO
Quan siguis a la
muntanya
russa
de la vida, procura
anar assegut al davant.
TOYOTA. COTXE OFICIAL DEL F.C. BARCELONA. FENT EQUIP.
Tens un AYGO des de 9.000 €.
Amb 3 anys de garantia o 100.000 km.
3 anys de manteniment per a 15.000 km/any.
Informació i prova Toyota: 902 342 902
Do something memorable.

ONÉSIMO, PURA HABILITAT

No és gaire habitual que un nom d'un jugador del Barça quedi tant gravat en l'afició blaugrana havent disputat només 12 partits amb el primer equip. Però és que Onésimo no va passar mai desapercebut. La seva gran habilitat en l'u contra u va captivar primer el Miniestadi i després el Camp Nou.

TEXT: Sergi Nogueras | FOTOS: Seguí / Àlex Garcia

Baixet, fort i sobretot molt àgil amb la pilota als peus, amb un regat únic i imprevisible. Així era Onésimo. Hi havia qui fins i tot s'atrevia a comparar-lo amb Maradona, no només pel seu joc sinó també per la seva semblança física i pels seus cabells arrissats. Va arribar al filial que llavors encara es coneixia com a Barça Atlètic, la temporada 1989-90, cedit pel Reial Valladolid, l'equip de la seva ciutat natal.

El tècnic del primer equip, Johan Cruyff, es va fixar ràpidament en aquell jugador que feia aixecar dels seus seient la gent del Mini. Onésimo es va trobar de sobte, i amb només 20 anys, jugant al Camp Nou amb la base dels jugadors que després formarien el *Dream Team*: "Potser tot em va agafar massa jove i m'hagués anat millor amb tres o quatre anys més d'experiència. Aquell tipus de futbol m'anava molt bé perquè fomentava l'u contra u i jo n'era especialista."

Onésimo forma part d'una de les millor generacions de jugadors que ha tingut el Valladolid a les últimes dècades. D'aquell equip i d'aquella època també en van sortir el davanter Goyo Fonseca i un dels homes bàsics del *Dream Team* i actual membre del cos tècnic del primer equip, l'Eusebio Sacristán. Onésimo recorda que amb Eusebio, a més, van coincidir a la selecció espanyola sub21.

De la seva etapa en blaugrana el millor record va ser el partit de Recopa amb l'Anderlecht, a finals de l'any 89. La seva entrada i el seu joc elèctric no van ser suficients per superar aquella eliminatòria. Però, tot i que els resultats no van acabar acompanyant, aquell any seu com a blaugrana ha quedat gravat en la vida del jugador castellà: "Va ser una experiència molt satisfactòria, perquè el fet d'haver estat en un club com el Barça encara que només fos un any i en qualitat de cedit és molt enriquidor. Com més passa el temps, més ho valoro."

Anys després, el nom d'Onésimo encara és molt popular entre el barcelonisme. Tot i jugar escassament 12 partits amb el primer equip, 7 dels quals van ser amistosos, el seu joc i el seu caràcter afable van fer que la gent blaugrana el rebés amb els braços oberts: "Sempre he agraït l'estima de l'afició del Barça. Jo era un jugador diferent, dels que agraden a la graderia per la meva manera de jugar i d'entendre el futbol". La seva experiència culer va ser curta però la recorda amb humor: "No van voler que seguís, però perquè això passi primer has de ser-hi. Molts futbolistes ho voldrien al seu currículum."

Ara, i després d'haver jugat amb el Valladolid, el Rayo, el Sevilla, el Burgos i el Palència, Onésimo espera poder seguir lligat al futbol d'elit des d'un altre punt de vista: "M'he tret el títol d'entrenador. La meva vida és el futbol i vull seguir-hi lligat. Veig molts partits i espero entrar en aquesta roda d'entrenadors perquè el que m'agrada a mi és estar a peu de camp i entrenar i poder transmetre tota la meva experiència" ■

> ***«Sempre he agraït l'estima de l'afició del Barça. Jo era un jugador diferent, dels que agraden a la graderia per la meva manera de jugar i d'entendre el futbol. Després no van voler que seguís, però perquè això passi primer has de ser-hi. Molts futbolistes ho voldrien al seu currículum»***

1989



2005

L'ÀNIMA DE LA PRIMERA TROBADA

El juny de 1972 la Penya Barcelonista Manresa, de la mà del seu carismàtic president, Josep Juncadella, va organitzar la primera trobada de penyes barcelonistes de la història. La Junta del Barça va donar-li tot el seu suport, malgrat l'oposició del Règim.

TEXT: Antoni Aira | FOTOS: Centre de Documentació Barcelonista

La primera trobada no va néixer acompanyada de l'adjectiu mundial, ja que en aquells anys les penyes barcelonistes es concentraven sobretot a Catalunya i el seu nombre era sensiblement inferior a l'actual. Però, se'ns dubte, aquella va ser una de les trobades més èpiques, antecedent de les que vindrien anys després. Josep Juncadella va ser-ne el principal inspirador. Havia estat escollit president de la Penya Barcelonista Manresa l'abril del 1964, i tot i que va deixar el càrrec el maig del 1980, va ser un membre actiu de l'associació fins a la seva mort, el 2001.

Quan les autoritats franquistes van veure que els actes incloïen la concessió d'una medalla d'or, la van prohibir. En aquells anys, si una institució donava alguna medalla, la primera havia de ser per a Francisco Franco

Agustí Montal i la seva Junta, en total sintonia amb Juncadella, l'ànima de la trobada, s'ho van prendre molt seriosament i van haver de fer múltiples gestions amb les autoritats del règim, contràries a aquella celebració. Finalment, es va donar el permís necessari, però amb una condició explícita: durant els actes no es podria mostrar cap signe de catalanitat. Aquell qui portés una senyera seria detingut.
Amb tot, la nit abans de la trobada, membres del Centre Excursionista de Manresa van penjar unes banderes catalanes de grans dimensions als quatre pics que coronen la muntanya de Montserrat. A primera hora del matí, la policia va exigir a l'organització de la trobada que les despengessin, però Juncadella i els seus companys van assegurar que ells no sabien res d'allò i que només es podien fer responsables del recinte. I com que als pics només s'hi podia accedir escalant, les banderes van romandre al seu lloc durant tota la jornada. Els actes ja estaven engegats i no es podien aturar les activitats previstes.
El president Montal va considerar que aquella primera trobada havia estat un èxit i va decidir instituir un premi per a les penyes: una medalla d'or del club, que en aquella primera ocasió, la distinció havia de concedir-se a la PB Manresa. Tot plegat, atenent al context de l'època, havia de constar en un detallat programa d'actes que es lliurava prèviament al Govern Civil.
Quan les autoritats franquistes van veure que els actes incloïen la concessió d'una medalla d'or, la van prohibir. En aquells anys, si una institució donava alguna medalla, la primera havia de ser per a Francisco Franco. I tot i que des del Barça es defensava que la medalla no era per a una persona, sinó per a una entitat, les autoritats del règim no es van moure de la seva decisió.
Amb tot, el president Montal va decidir concedir la medalla de paraula, sense imposar-la físicament. Van haver moltes pressions sobre Montal i el president de la PB Manresa, Josep Juncadella, que van arribar a ser amenaçats amb la presó. El lliurament de la medalla es va fer dos anys després, el 1974, amb motiu del 75è aniversari del club. Llavors sí que se li va lliurar físicament la medalla a la penya, sense acte oficial, ja que la dictadura seguia vigent i amb capacitat repressora. Durant aquells actes de celebració de l'any 1974, també es va entregar una medalla d'or per a la que llavors era la màxima autoritat de l'Estat, Francisco Franco, com a pur acte protocol·lari. Però no era la medalla d'or del club que a hores d'ara només té la Penya Manresa, ja que no s'ha tornat a concedir mai més. Era la medalla d'or dels actes del 75 aniversari. Sovint s'han confós i s'ha generat polèmica al voltant de si s'havia de retirar o no la medalla. Tot plegat, per la coincidència del lliurament endarrerit de l'una i l'enviament protocol·lari de l'altra, aprofitant els mateixos actes de celebració dels 75è aniversari del Barça, també a Montserrat ■



Un empresari del ram de l'aigua i fill de pagesos

Josep Juncadella i Rojas va néixer el 1919, a Manresa, en una família de pagès. Els pares del jove Josep conreaven la terra i tenien una parada de fruita al mercat d'aquesta ciutat, a la plaça de l'Ajuntament. Va créixer, doncs, en un ambient rural, però ben aviat va triar volar per lliure i obrir-se camí en el món de la indústria. Per aquella època, el tèxtil era el sector industrial més potent del país. El cor de Catalunya, amb Manresa al capdavant, n'era una de les zones més pròsperes. Així va ser com el jove Josep va començar a treballar a Tints Carreras, SA, com a peó de fàbrica.
Aquella seria la seva primera feina. Un temps després faria un pas fugaç per Auxiliar Textil Manresana, SA, per emprendre la seva pròpia empresa, Tints Juespi, que devia el seu nom als tres fundadors: Juncadella, Espial i Pintó. Era l'any 1957 i el tèxtil català era la gran indústria de l'època. Com ja havia fet als seus treballs anteriors, Jundadella es va dedicar amb la seva empresa al ram de l'aigua, que era com es coneixia en aquella època el sector del tèxtil dedicat als tints i al blanqueig. El 1995 va retirar-se, i va morir l'octubre del 2001 a Manresa. De la Penya no se'n va retirar mai des que en va ser un dels fundadors.


directe al camp
camp nou
ATESA
T´imagines una carretera unida al túnel de vestidors...
T´imagines conduir fins al centre del camp...
Aquesta tardor llogar un vehicle amb National Atesa
et farà sentir "únic"perquè experimentaràs
la tecnologia més innovadora en materia de seguretat
perquè no et perdis ni un segon del teu equip.
A més, si ets soci del Barça, quan facis la reserva, podràs
beneficiar-te d'importants descomptes en qualsevol de les
130 oficines que tenim a tota Espanya.
Noves sensacions t' esperen quan lloguis
un vehicle amb National Atesa.
www.atesa.es
reserves
902 100 101
(mencioni el codi de
soci del Barça 1301127)
EXCLUSIU
SOCIS FCB
National
ATESA
Col·laborador Oficial del FC Barcelona

L'Enigma anterior: El 13 d'abril del 2000 es va inaugurar al Museu del FC Barcelona l'exposició 'Els cartells de la història del Barça', que va aconseguir reunir més de 300 cartells relacionats amb el club. Aproximadament un any després, el Barça va editar un catàleg que recollia les peces protagonistes d'aquella exposició. Entre els cartells ressenyats en aquest volum hi ha molts dels cartells que es van fer en motiu del Trofeu Joan Gamper. Com a autor de la foto que centra el primer d'aquesta sèrie hi podem llegir "Galles".

CRITS (I GOLS) A LA PARET

TEXT: Juli Capella, arquitecte i dissenyador. Ha estat president del Foment de les Arts Decoratives (FAD) | Fotos: CDB

El cartell és un instrument de comunicació que neix de la simbiosi entre el món de l'art i les tècniques gràfiques de reproducció en sèrie, de la impremta. Per tant una barreja entre un quadre i un escrit. Es poden trobar antecedents tan llunyans com vulguem, però quan aquest art arrela veritablement és a partir del segle XIX , seguint l'esclat de la revolució industrial, que ens du cap a la societat del consum i la comunicació. El cartell té principalment dues vessants, la cultural i la comercial, i encara en podríem trobar una altra d'institucional; ara bé, un cartell sempre informa o forma. Serveix per anunciar esdeveniments i també per fer propaganda de productes, i encara manté un cert to contestatari, com a símbol de llibertat d'expressió de les idees. Per això també se l'ha definit com "un crit a la paret".

Perquè es pugui parlar d'un cartell amb propietat, calen com a mínim dos ingredients: imatge i text. I quant més bé s'hagin integrat aquests components, tant millor serà el cartell resultant. Diu Enric Jardí que el nom ve del mot italià cartello que és l'augmentatiu de carta, que vol dir paper. Per tant es tracta sempre d'un format gran. Pensat per ser vist per molta gent i preferentment penjat al carrer.

El cartellisme contemporani té dues fonts geogràfiques clares: Londres i París. A la primera ciutat bull la industrialització, amb el cartellisme com a difusor comercial, i per la banda parisenca s'afegeix al cartell la cura artística, doncs neix de grans pintors com ara Toulouse-Lautrec.

Són precisament dos catalans viatgers en aquests indrets a qui podem considerar pioners del cartellisme a Catalunya, primer Alexandre de Riquer, representant local del moviment anglès Arts & Crafts, i després Ramon Casas qui va viure una temporada a París i va tornar a tombants de segle exercint de ple l'estil modernista del moment. Els seus cartells per Anís del Mono són sens dubte una referència clàssica. Després es viu un moment d'eclosió i el cartellisme català assoleix gran nivell amb artistes com Rusiñol, Opisso, Utrillo, Francisco de Cidón, Galí, al que seguirà Josep Morell, un autèntic mestre del gènere. A partir de llavors es desenvolupa un cartellisme comercial, que propicia la creació de personatges singulars, per les diferents marques de cava, sabó, perfums… i també en la seva vessant commemorativa, o bé política en arribar la Guerra Civil, on el cartell es converteix en un eficaç sistema de propaganda ideològica. El valencià Renau fóra el màxim exponent, qui acabà però a l'exili a conseqüència del resultat bèl·lic desfavorable a la República, que va ser el mateix cas per a Carles Fontseré. El també valencià Josep Segrelles en fou un altre mestre, que exercí molt de temps a Barcelona.

Després arribà la dictadura i una certa foscor creativa, que revifà als anys 50, amb personatges com Ricard Giralt Miracle, al que seguiran Tomás Vallvé, Pla Narbona i la gent del ADG-FAD. Més recentment amb el boom del disseny català als anys 80, hi destaquen les creacions d'Enric Satué, a més un excel·lent historiador del grafisme català, América Sánchez i autors com Mariscal o Peret.

N. Coll Salieti va fer aquest cartell, el 1919, per anunciar un triangular entre el Barça, el Red Star de París i l'Aliats.

Les noces d'argent del Barça van comptar amb aquesta espectacular al·legoria del prestigiós pintor valencià Josep Segrelles.

Les aportacions del Barça

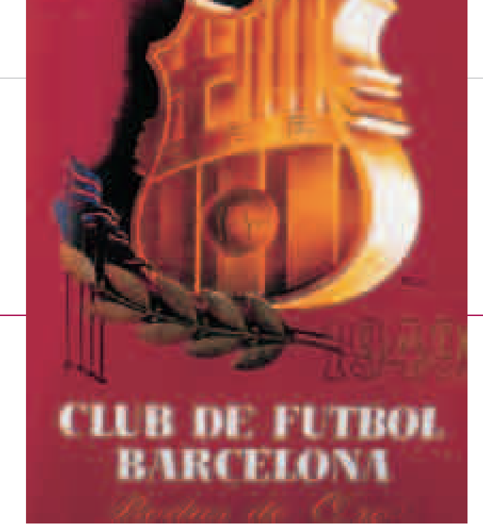
Com no podia ser d'una altra manera, el Futbol Club Barcelona, nascut al 1899 ha sigut també un baròmetre fidedigne del cartellisme del país, doncs ha fet servir habitualment aquest artilugi comunicatiu per anunciar els esdeveniments esportius. Però a més ha volgut identificar algunes de les fites importants del club amb cartells commemoratius de gran alçada artística. L'exposició "Els cartells de la història del Barça" que va tenir lloc al propi museu i el corresponent catàleg en donen testimoni.

Quan el Barça neix, els cartells esportius solen ser molt senzills, dibuixos amb poques tintes i en gran proporció les lletres anunciadores del partit, amb força varietat tipogràfica. En aquells moments només el món de les cur-

ses de braus tenien un estil definit i característic, amb una certa tradició. Però habitualment no hi ha integració entre les imatges i el text, doncs fins i tot, molt sovint, s'imprimia només la il·lustració, i el text s'afegia després en funció de cada partit.
Als anys 20 el reconegut artista valencià Josep Segrelles treballa a Barcelona i fa una bona col·lecció d'obres pel Barça. Hi destaca el dinamisme dels personatges, jugadors blaugranes en moviment i postures molt al límit, i el cromatisme, però no pas la composició tipogràfica. El propi Segrelles serà l'autor del cartell del 25 aniversari del club, conegut com el cartell de les Noces d'Argent, al 1924, amb una figura femenina asseguda sobre l'escut, una figura "esplèndida però desarrelada" en paraules de Satué.

Artistes catalans

Després de la Guerra els cartells del Barça passen a ser en castellà i davalla la seva qualitat, fins al carrincló de la commemoració del 50 aniversari o "Bodas de Oro" de l'any 1949, on surt l'escut volumetritzat en color daurat. Però a poc a poc, signes de modernitat es van incorporant a les següents edicions, com el de la inauguració de l'estadi l'any 1957 de A. Doménech, on un collage estilitza l'arquitectura. O bé el de la inauguració del Palau Blaugrana l'any 1971. La següent fita cabdal és el famós cartell de Joan Miró de l'any 1974 pintat sobre un brodat de l'escut pel 75 aniversari. Aquest cartell alegre, orgànic i atrevit, va iniciar una exitosa col·laboració del club amb artistes catalans, que va seguir amb Dalí, Tísner, Vives Fierro, i que té la seva culminació, de moment, amb el cartell del centenari de Tàpies. D'aquest cartell del 1999 se'n conserven diversos esbossos, on es veu com l'autor va triar la característica bota de futbol com a element simbòlic, en línia amb la seva preferència pels objectes quotidians, i no pas per un personatge o futbolista. I a més les quatre barres de la bandera catalana es converteixen en quatre fletxes cap amunt. L'altre element innovador es l'ús de la paraula Barça, amb més èmfasi que Futbol Club Barcelona, donant-li un to més col·loquial i planer al cartell, on per descomptat no hi manca una pastilla blaugrana.
En aquest moment de redefinició exitosa del club, sens dubte el bon disseny serà de nou referent d'una institució que traspua les capacitats creatives del seu país, per tant del ja reconegut disseny català, fet tant de seny com de rauxa ■



Rey Padilla va elaborar aquest disseny de cartell per acompanyar els actes commemoratius dels 50 anys del club.



Un artista de la talla de Joan Miró també va pintar per al Barça. El resultat, aquest cartell dels 75è aniversari del FC Barcelona.


El gran creador català Antoni Tàpies va ser l'encarregat de fer el cartell del centenari del club, l'any 1999.

L'ENIGMA

Centre de Documentació Barcelonista
Coordinació: Antoni Aira

L'Enigma permet descobrir fets i esdeveniments remarcables de la centenària història de la nostra Entitat.

El guanyador del número anterior, que rebrà de mans del seu jugador preferit una samarreta signada per tots els jugadors del primer equip de futbol és:

Víctor Pérez Godàs
Soci número 1.238

EL NOU ENIGMA

Per quin sobrenom era conegut Josep Elies, que va ser jugador del Barça i periodista esportiu? I per què?

LA PISTA

Es podia aplicar a molts periodistes de l'època

Les respostes es poden fer arribar, fent constar el nom i el número de soci, a:

Correu:
Revista Barça
Av. d'Arístides Maillol, s/n
08028 Barcelona

Correu electrònic:
revista@club.fcbarcelona.com

No et perdis res!

- No et perdis cap Revista “Barça”!
- No et perdis el butlletí electrònic mensual, exclusiu per a socis!
- No et perdis cap comunicació important del club!

El club ha desenvolupat tot un ventall de serveis d’informació exclusius per els socis, perquè estiguis més a prop del club. I no volem que te’n perdis cap.

• **Rebre el correu oficial del club:** Les comunicacions oficials referents a la condició de soci es fan per correu al domicili del soci (no és vàlida una adreça de correu postal). Poder rebre correctament aquestes comunicacions garanteixen el compliment dels teus drets. Per tant, és molt important que el club estigui informat si et canvies de domicili. El mateix succeeix amb el número de telèfon, en el cas que hi hagi situacions on el club hagi de localitzar urgentment els seus socis.

• **La Revista i la Guia del soci:** Sense una adreça correcte tampoc rebràs cap dels exemplars de la Revista ‘Barça’ que s’envien ni de la Guia del Soci on hi ha tots els avantatges i serveis del carnet.

• **El Butlletí electrònic:** Si l’adreça de correu electrònic canvia cal notificar-ho al club i d’aquesta manera podràs seguir rebent el Butlletí electrònic que s’envia mensualment. Si encara no has donat la teva adreça, fes-ho, el butlletí es totalment gratuït i conté totes les novetats per socis.

• **Mantenir la condició de soci:** El pagament del carnet de soci serà carregat directament en el compte corrent que cada soci hagi facilitat al club. Si canvies de compte, de banc o caixa, assegura’t de notificar-ho al club. El procés de renovació, que comença el novembre, funcionarà sense incidències i podràs rebre el teu nou carnet de soci del any 2006 sense problemes ■



Com actualitzar les dades?

Per actualitzar qualsevol dada pots fer-ho trucant al telèfon del club, el 902 1899 00, enviant un correu electrònic a oab@club.fcbarcelona.com , un fax al 93 496 37 97 o dirigir-te directament a l’Oficina d’Atenció al Barcelonista, al Camp Nou. Cal indicar el nom, el número i la clau de soci.

Hi ha 1.000 raons per ser soci del FC Barcelona. Dóna'ns la teva!

El Gran Repte del FC Barcelona ha llançat una campanya de comunicació per a la captació de socis. Des del club es vol seguir augmentant la massa social actual, que és de més de 130.000 socis.

El que es pretén amb el Gran Repte és potenciar el tret diferencial del Barça, la seva massa social, la més gran i fidel d'entre tots els clubs de futbol del món.

El club ofereix una gran quantitat d'avantatges i serveis que es recullen i que es poden trobar a la Guia del Soci 2005/06 que tots els socis ja van rebre a casa seva.

La campanya recull totes les raons que algú pot tenir per fer-se soci del Barça. Una raó per a cada soci del club. Com que cadascun d'ells pot tenir explicacions diferents del per què van triar fer-se del Barça, i com que aquestes poden arribar a ser molt diverses, el club farà un concurs per conèixer les raons que tenen els seus socis per formar part de la nostra entitat. Entre tots els participants es sortejaran 25 pilotes del FC Barcelona.

Per participar-hi, envia'ns ara un correu electrònic a noticiessocis@club.fcbarcelona.com, abans del proper 31 de novembre del 2005, posant la teva clau i la teva raó. Així entraràs directament en el concurs: Hi ha 1.000 raons per ser soci del FC Barcelona. Dóna'ns la teva.!

Els guanyadors es publicaran al butlletí electrònic mensual del FC Barcelona del gener, que enviarem a la teva adreça. El butlletí és totalment gratuït per als socis.

Un resum de les respostes serà publicat en el primer número de la Revista Barça del 2006 ■



SERVEIS

902.1899.00
www.fcbarcelona.com

OFICINA D'ATENCIÓ AL BARCELONISTA (OAB)
E-mail: oab@club.fcbarcelona.com
Horaris: de dilluns a dissabte, de 9 a 21 hores
Dies de partit: des de dues hores abans del partit

TAQUILLES
Horaris: de dilluns a dijous, de 9 a 13.30 hores
i de 15.30 a 18 hores
Divendres, de 9 a 14.30 hores
Dissabtes, de 9 a 16.30 hores
(en partits jugats al nostre estadi en cap de setmana)

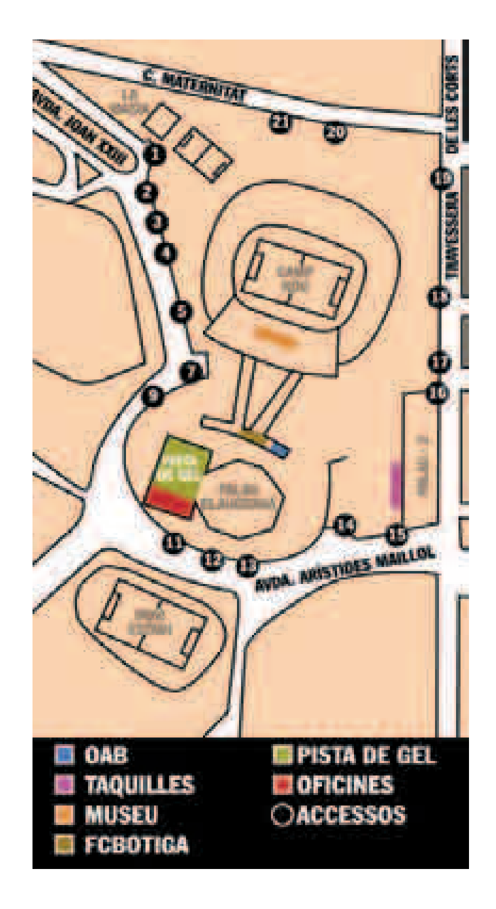
MUSEU FC BARCELONA
E-mail: museu@club.fcbarcelona.com
Horaris: de dilluns a dissabte, de 10 a 18.30 hores
Diumenges i festius, de 10 a 14 hores
Tour circuit: de dilluns a dissabte, de 10 a 17.30 hores
Diumenges i festius, de 10 a 13 hores

CENTRE DE DOCUMENTACIÓ BARCELONISTA
E-mail: centre.documentacio@club.fcbarcelona.com
Horaris: de dilluns a dijous, de 10 a 14
i de 16 a 18.30 hores
Divendres, de 10 a 15 hores

FCBOTIGA
E-mail: shop@fcbarcelona.com
Horaris: obert matí i tarda

PISTA DE GEL
E-mail: pistadegel@club.fcbarcelona.com
Horaris: obert matí i tarda

SEU SOCIAL
Avinguda d'Arístides Maillol, s/n.
08028 Barcelona
Fax: 93 411 22 19





L’univers de les FCBotigues

Els socis i aficionats de Barça ja tenen al seu abast fins a sis botigues oficials on adquirir els últims productes del seu equip, així com d’altres elements exclusius que només es poden trobar a les FCBotigues.

L’oferta de productes i serveis per als socis i aficionats blaugranes creix dia a dia. Un dels darrers exemples és el desenvolupament de la xarxa de botigues amb llicència oficial. Actualment hi ha sis FCBotigues del Barça, després de la inauguració el passat mes de juliol, molt pròxima a la Sagrada Família. Totes estan concentrades a Barcelona, tret d’una FCBotiga a les Palmes de Gran Canària.

Les instal·lacions d’aquests espais són immillorables, i més encara després del procés de modernització que van experimentar fa dos anys. Ara disposen de totes les comoditats i condicions d’accessibilitat, en un ambient del tot barcelonista, ja que estan decorades amb imatges que rememoren figures històriques, els cracs d’ara i els èxits esportius més importants de l’entitat.

En aquest univers blaugrana destaca l’àmplia gamma de productes que s’hi exhibeix. Productes i accessoris oficials de la marca Nike, juntament amb un ampli ventall d’articles oficials de marxandatge. I molts d’ells exclusius, ja que només es poden trobar en aquests establiments oficials, com les equipacions d’entrenament o els productes ‘Champions’.

Descompte per als socis

El carnet de soci del Barça continua donant avantatges. En aquest cas, presentant el carnet en qualsevol de les sis FCBotigues, s’obtindrà fins a un 5% de descompte en tots els productes. Per a qualsevol informació addicional, cal trucar a FCBMerchandising, al telèfon 93 409 02 71 ■

Els 6 punts de venda

- La Megastore al Camp Nou: Accés 7 amb pàrquing gratuït.
- FCBotiga Sagrada Família: Carrer de Provença, n. 439.
- FCBotiga a l’estació de Sants.
- FCBotiga a l’Aeroport de Barcelona.
- FCBotiga a les Palmes de Gran Canària. Centre Comercial “Las Arenas”.
- FCBotiga al Centre Comercial Maremàgnum

Aconsegueix el teu lot per a l'escola

Els més petits ja poden emportar-se el Barça a l'escola. La FCBotiga ofereix un lot de motxilla i estoig del Barça amb un 60% de descompte exclusiu per als socis del club.

FCBMerchandising ofereix ara una oferta irrenunciable per als socis del club, que poden adquirir un lot per a l'escola, compost per una motxilla i un estoig del Barça, per 20 euros, donat el 60% de descompte aplicat fins a la fi d'existències. Una gran oportunitat perquè els més petits s'emportin el Barça a l'escola. (Aquesta oferta no és acumulable al 5% de descompte per als socis).

La motxilla del Barça és de color blau marí, amb les costures en color grana i amb un estampat amb les sigles FCB en un color blau més clar. La part davantera de la motxilla està decorada amb l'escut del club. Pel que fa a l'estoig, que té el mateix disseny de la motxilla, compta amb dos compartiments amb llapis de colors, rotuladors, tisores, lupa i diverses regles.

Els socis del Barça ja poden demanar aquesta oferta en qualsevol de les sis FCBotigues Oficials del Barça. Només cal que presentin el seu carnet de soci ■





La nova programació de Barça TV

Les penyes, els informatius en directe i els partits de les categories inferiors són algunes de les novetats de la graella de Barça TV

TEXTS: Maria Rozalén

Barça TV ja ha estrenat la nova programació de la temporada 2005-06. Aquest any, les penyes del Barça en seran les principals protagonistes, juntament amb tota l'actualitat blaugrana. A més, el futbol base tindrà un paper destacat.

'Territori Barça' és una sèrie de 52 reportatges de 23 minuts cadascun, on el protagonisme el tenen les penyes del FC Barcelona, principalment les dels Països Catalans. El programa dóna a conèixer la presència del club a cada poble, ciutat i país a través de testimonis d'alguns dels socis de cadascun d'aquests indrets.

Cada reportatge es centra en la història particular de quatre o cinc socis, amb el testimoni dels quals es dóna a conèixer com és el dia a dia en el seu respectiu poble o ciutat i com afecta en aquest dia a dia la seva passió pel Barça.

Tot el protagonisme de 'Territori Barça' recau en la veu dels socis, però també es donaran a conèixer prenent part de protagonisme els veïns i les tradicions de cada població. Tot això conduirà a l'espectador a conèixer el sentiment que fa viu el Barça en cada un dels municipis.

En cadascun dels 52 capítols totes les històries acaben convergint quan els seus protagonistes es troben al local social de la penya





de la localitat, on repassen la història de l'entitat a través de tot tipus de fotografies, records i anècdotes sobre el Barça i també mitjançant les activitats i projectes que comparteixen els nostres protagonistes.

Més novetats blaugranes

Una altra de les novetats en la graella de Barça TV és 'En joc', un programa d'entrevistes de mitja hora de durada on invitats com ara Toni Miró, Sergi Alavert o Fermí Puig, visitaran el plató de Barça TV per parlar de temes com la moda, dansa i cuina relacionats, principalment amb el món de l'esport. També hi haurà novetats en el programa 'Jugadors' que realitza un seguiment quotidià del treball dels diferents jugadors i jugadores del FC Barcelona que, a més, canviarà de nom . La informació serà una altra de les vessants més destacades en la programació amb un informatiu diari en directe a partir de les vuit del vespre.

La millor manera d'aprendre a jugar a futbol és amb els cracs del primer equip a 'La classe del Barça', on els jugadors blaugranes seguiran impartint classes de futbol als més petits de 'Can Barça'.

El futbol base del FC Barcelona també serà protagonista a la graella de Barça TV, principalment durant el cap de setmana quan es

Aquest any, les penyes del Barça en seran les principals protagonistes, juntament amb tota l'actualitat blaugrana. A més, el futbol base tindrà un paper destacat

podran seguir en directe els partits del planter, des dels alevins fins al Barça B. Entre setmana, el planter també té un espai reservat amb el programa 'Promeses' on es fa un seguiment amb lupa de les joves figures blaugranes, descobrint qui i com són i sobretot com juguen aquests joves que aspiren a ser algun dia com les estrelles del primer equip que tant admiren.

Especials Barça - Reial Madrid

Els dos clàssics de la temporada entre Barça i Reial Madrid rebran un seguiment especial: programes especials amb tot el que cal saber del que s'acaba convertint cada any en el 'partit del segle'. Els jugadors, l'ambient, i una mirada enrere cap els partits d'altres temporades que ompliran la jornada que finalitzarà amb l'esperat partit ■



No paguis fins el 2006

Per a poder gaudir de la nova programació de Barça TV, seguir els partits de totes les categories, conèixer a fons els protagonistes blaugranes i l'entorn del club, només cal donar-se d'alta a Barça TV. El canal ofereix a tots els que s'hi apuntin ara l'oportunitat de gaudir de la seva programació sense pagar fins al 2006.

- Truca al telèfon 902 11 00 10 i ja podràs gaudir tota la programació de Barça TV.
- Per consultar la graella: www.fcbarcelona.com o bé www.plus.es

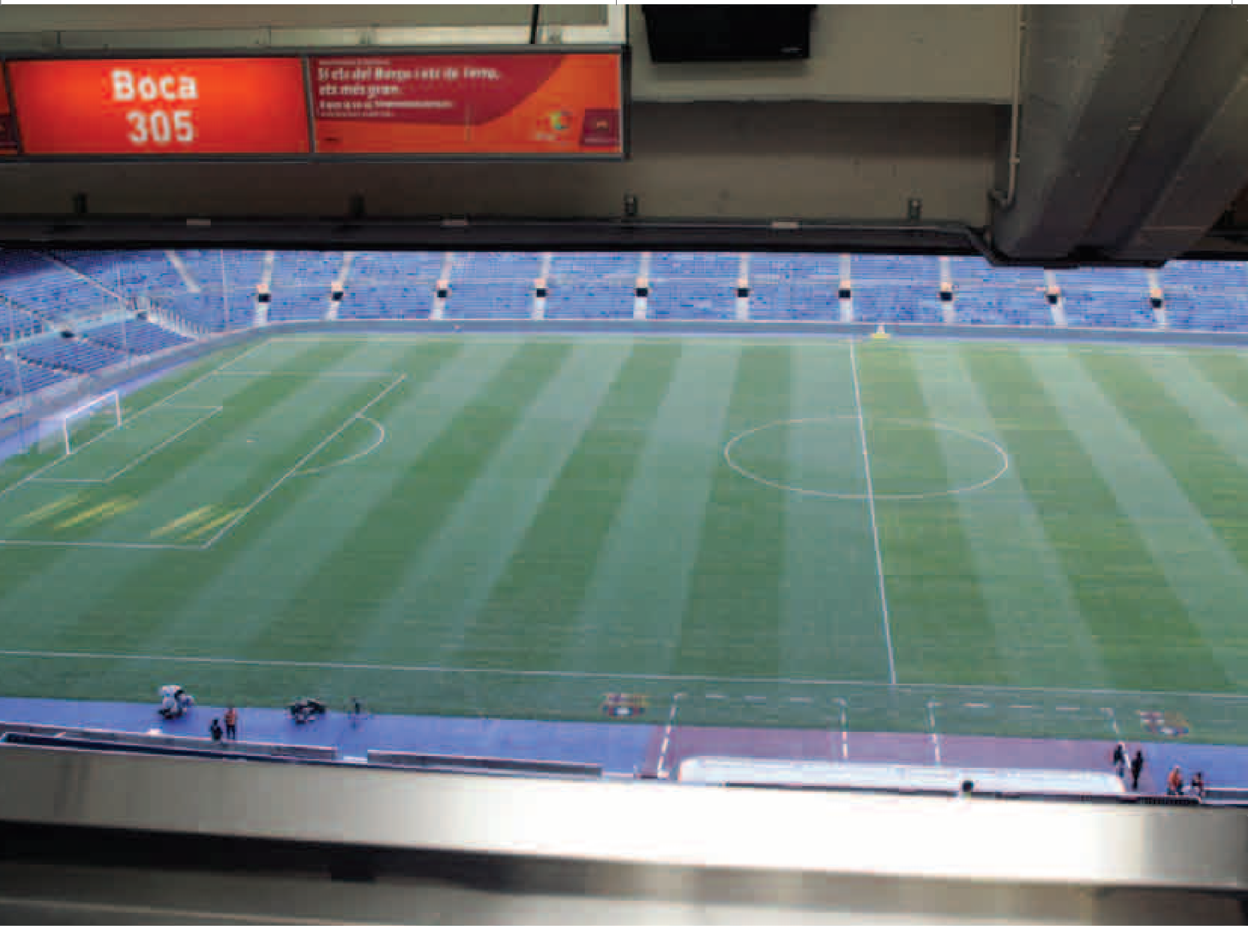












Una visió privilegiada

El Camp Nou compta des d'aquesta temporada amb 23 noves llotges que permeten gaudir de l'emoció del directe des d'una ubicació d'autèntic privilegi.

TEXT: Vanessa Forns | FOTOS: FCB

Empreses, col·lectius i particulars tenen des d'aquesta temporada un nou espai VIP per gaudir de l'espectacle del futbol al Camp Nou. Les noves llotges situades a tribuna, segona graderia, completen una oferta exclusiva de localitats d'alta gamma de l'estadi que el club posa a disposició del qui ho desitgi.

Les noves llotges posen a la disposició dels seus clients tots els serveis i comoditats que inclou el servei FCBarcelona VIP. En el seu interior, estan perfectament equipades perquè els seus usuaris gaudeixin amb exclusivitat de tot l'espectacle futbolístic. A més, el seu frontal de vidre els dota d'una vista excepcional: l'esplanada de l'estadi i la muntanya de Collserola al fons.

En total, s'han posat a disposició de les empreses interessades 23 llotges i 306 localitats. Existeixen llotges dobles, amb 14 localitats, i individuals, amb 7. El seu disseny es basa en criteris d'exclusivitat i d'elegància. Són importants els equipaments i cadascun dels seus detalls. Les llotges disposen d'un balcó exterior amb seients privats per poder gaudir del partit des d'una ubicació privilegiada. Totalment moblats, tenen servei de càtering, televisió (interior i exterior) i ràdio, un 'office' privat i climatització individual.

Relacions entre empreses

També s'ha construït un saló comú de 800 m2, ideal per a la promoció de relacions professionals entre empreses. Aquest saló està dotat d'u-

Fitxa tècnica

Les llotges en detall

Objecte: 23 llotges
Ubicació: Tribuna
Localitats: 306
Distribució: 14 o 7 localitats
Zona: Segona graderia
Espai comú: 800 m2
Pantalles: Hitachi
Neveres: Smeg
Griferies: Hansgrohe



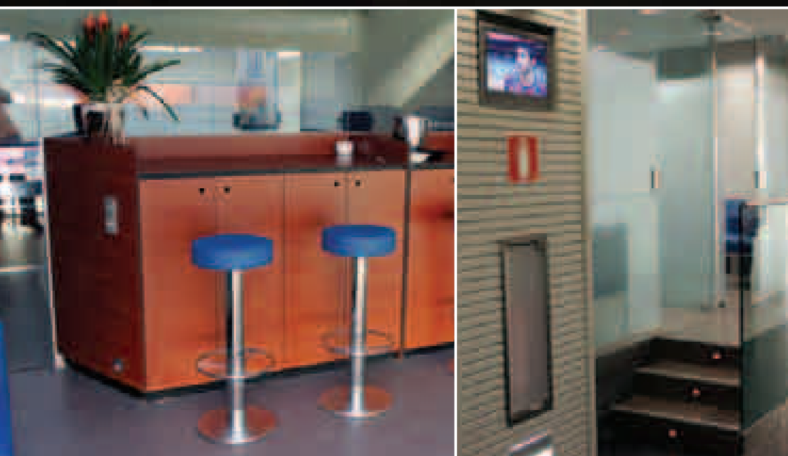


na sala VIP, compta amb servei de bar, restaurant (amb reserva prèvia) i de càtering. Té un circuit de televisió i també un servei d'hostesses. Tot això es complementa amb altres serveis com pàrquing, guarda-roba i accés per a persones amb discapacitat física.
La ubicació d'aquestes llotges a la segona graderia del Camp Nou, damunt del Museu, ha requerit fer obres complementàries al vestíbul i a l'aparcament de l'estadi per tal de reforçar l'estructura existent.

Modificacions en les llotges de lateral

Paral·lelament a la construcció de les noves llotges, també s'han realitzat obres de millora en les llotges ubicades a la lateral de l'estadi. S'han executat diverses reformes, com la instal·lació d'aire condicionat i televisions de plasma, la millora de l'espai intern de cada llotja o la substitució de les cadires per butaques més ergonòmiques. A diferència de la zona de tribuna, actualment existeix disponibilitat de llotges a la zona lateral, amb opcions que s'adapten a les diverses necessitats de les empreses.

El seu disseny es basa en criteris d'exclusivitat i d'elegància. També s'ha construït un saló comú de 800 m2, ideal per a la promoció de relacions professionals entre empreses



Més zones VIP

Amb la culminació d'aquest projecte es cobreix la necessitat de complementar l'oferta de localitats d'alta gamma de l'estadi. Cal recordar que el FC Barcelona, a través de l'equip de professionals del departament Club Empresa, gestiona també altres espais de l'estadi com les ja esmentades renovades llotges de la 2a graderia, a la zona de lateral; els seients d'honor; el balcó d'honor (localitats de la fila 0) o les llotges de la 1a graderia. En definitiva, el club disposa ja de 2.400 seients considerats VIP ■

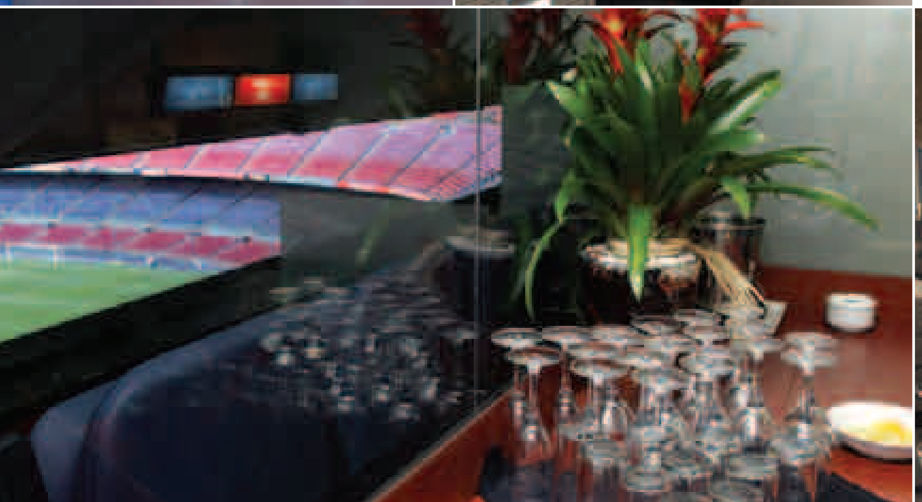




Foto Barça L'afició del Barça



Envia'ns les teves millors fotos, on se't vegi amb algun motiu blaugrana



1

Eduard Porta Villaverde. Soci número 129.556
A uns 45º de temperatura, l'Eduard, de 17 mesos, presumeix de barcelonisme a l'Acròpoli d'Atenes davant del Partenó. Van ser 7 dies de creuer per les illes gregues amb els seus pares. Al vaixell tothom el coneixia com el "petit culer".



2

Núria Folch i Nuez. Sòcia número 121.120
La Núria va voler tenir aquesta foto de record del seu viatge a Dogon (Malí), amb l'Albert, un guia de Burkina Fasso que és un gran barcelonista i fan de Ronaldinho.



3

Miquel Gisbert Gil. Soci número 24.351
En Miquel, amb la samarreta del Barça, davant l'esfinx de Kefren, a Egipte. Aquesta va ser la vestimenta oficial d'aquest soci en un viatge que el va dur davant d'una de les meravelles més importants i antigues del món.

Correu: Revista Barça - Av. d'Arístides Maillol, s/n - 08028 Barcelona
e-mail: revista@club.fcbarcelona.com

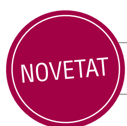
Per participar al concurs fotogràfic Foto Barça has d'enviar una carta amb les teves dades personals, el telèfon, el teu número de soci o Gent del Barça i la fotografia corresponent o bé, un e-mail a: revista@club.fcbarcelona.com , amb les mateixes dades, i la teva fotografia digitalitzada en alta resolució. Les fotografies més originals es publicaran en aquesta secció i d'aquestes en sortirà un guanyador.


GALICIA 2005
VUELTA AL MUNDO A VELA
viu-me
ALERTAS FÚTBOL
404

DESCOMPTES SOCIS

Els socis tenen avantatges en la compra o utilització dels serveis de patrocinadors i empreses col·laboradores. Treu-li partit al teu carnet!

winterthur	Interessants avantatges addicionals en contractar una assegurança d'automòbil o de llar	Més informació 902 42 40 45
FCBARCELONA.COM ZONA PREMIUM	Descompte del 20% Pack anual: 29€/any	Més informació 902 15 20 25
fecsa endesa	15% d'estalvi en el terme fix de gas 7% d'estalvi* en el consum de gas 2.50% d'estalvi en la factura de la llum * descompte del 5% si sols es contracta gas	Amb el carnet de soci Truca al 900 84 28 84
RACC	Descomptes especials en els desplaçaments a través del RACC	Més informació 902 50 60 70 www.racc.es
National ATESA	Grans descomptes sobre les tarifes generals en el lloguer de vehicles	Codi client per als socis del FC BARCELONA: 1301127 Més informació 902 100 101
vueling	Ofertes en els trajectes d'avió	Més informació 902 495 902 www.vueling.com/fcbarcelona
Artyplan global printers	Descomptes sobre els preus de tarifa en impressió digital, servei de copisteria i enquadernació i acabats.	www.artyplan.com

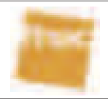


Talonari de descomptes



El talonari de descomptes és un nou avantatge del carnet de soci del FC Barcelona. Hi trobaràs una gran quantitat d'ofertes en comerços i empreses col·laboradores de sectors tan diversos com la moda, l'esport, l'oci, la llar, els regals, la bellesa, la formació i d'altres. Per fer-ne ús, el soci que ho desitgi només ha de retallar el taló que vulgui utilitzar i mostrar-lo en el comerç juntament amb el carnet de soci del Barça.

Acords amb altres entitats

	Entrades a preu de dia de l´espectador: De dilluns a divendres (no festius)
	10% de descompte en les entrades
 TIBIDABO	3€ de descompte en: • Entrada Completa • Entrada Emblemàtica • Entrada de menors de 120 cm
 CASA DEL LLIBRE	5% de descompte en els seus productes a Catalunya
	50% de descompte (5€) en la quota d'entrada del Club FNAC a les botigues de BCN

A més, estigues atent als diferents esdeveniments i actes que aniran sorgint durant la temporada amb descomptes especials per als socis. Informa't al butlletí electrònic i a la web del club: www.fcbarcelona.com